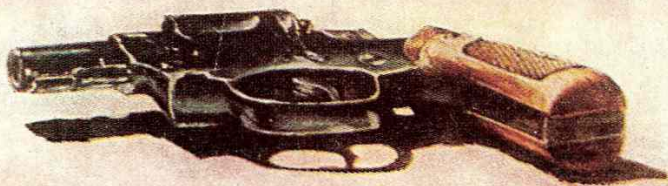

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 5 DIN BROJ 227

KRENIMO DRUGIM PUTEM

JOHN KILGORE

KRENIMO DRUGIM PUTEM

»Laso« Nova serija 1978.

John Kilgore: KRENIMO DRUGIM PUTEM

Naslov originala: PAWNEE BUTTE

(Copyright: Robert Hale & Company 1975.)

Recenzija: Gordana Mikulić, profesorica

Prijevod: Smilja Chavrak

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

»Laso« — Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja NISP »Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak OOUR Novinsko revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1978.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA
PRESS AGENCIJA Zagreb

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 260 d ili 234 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 130 d, odnosno 117 d s popustom. Samo unaprijed uplaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-42, »Vjesnik«, s naznakom za LASO.

Cijena za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 10.00, SFRS 2.00, HFL 2.00.

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US \$ 15.00.

Uplata na devizni račun: 30101-620-37-32000-256 — Privredna banka Zagreb (za »Vjesnik«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik« Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6 — Cijena 1/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili US \$ 480.

Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7—1973. od 26. XI 1973.

I

— Nisam znao da je nedjelja — reče mršavi, suncem opaljeni jahač sjedeći na vrhu brežuljka uz sam rub šume, gledajući u nizinu gdje su se drvene kućice stisle u širokoj, zelenoj dolini.

Njegov drug, također čovjek tridesetih godina, ali širih ramena i čvršće građe, koji je izgledao mirniji i staloženiji, manje sklon da brine o stvarima koje su mu se činile nevažne, odgovori nestrpljivo:

— Vidio si ženu koja nam je dala kruh i meso i uzela novac za to: Bila je obučena u nedjeljno ruho. To je važna činjenica, ne zato što je danas nedjelja, već zato što to znači da je grad vrlo blizu!

Mršavi čovjek pljune i premijesti grudu duhana koju je žvakao u drugu stranu usta, te pogleda krupnijeg:

— Imaš dobar dar zapažanja, Ralph. Meni je izgledala kao većina žena na ranču.

Zatim krenu dalje i uskoro nestanu među drvećem.

Jutro je bilo bistro, nalikovalo je više ljetu negoli ranom proljeću, ali njima to nije mnogo značilo jer su kao iskusni ljudi što godinama žive

na otvorenom, znali da je vrijeme prevrtljivo.

Uputiše se prema strmom obronku. Kada se popeše na vrh, krupniji čovjek sjaše, nasloni se na svog prekrasnog konja mrke boje, te počne bez riječi uvijati cigaretu.

Grad je stvarno bio vrlo blizu. Prostirao se na sjeveroistočnoj padini ovog istog brda na kojemu su sada stajali. Njegov mršavi drug sjedio je neko vrijeme bez riječi promatrajući dolinu, zatim sjaši i — budući je više volio žvakati duhan nego li pušiti ga — pljune sočno u znak odobravanja što su konačno stigli do grada. Zatim reče:

— Stvarno, Ralph, grad je tamo dolje!

Ralph zapali cigaretu, duboko uvuče dim i gurne unazad šešir široka oboda.

— Sasvim zgodno mjesto — reče više sâm sebi nego svom mršavom drugu. — Velika, travnata dolina, mnogo mjesta za stoku, a grad je vrlo blizu, u samoj sredini doline. Izgleda sasvim pristojan grad. Imaju obojene zgrade i drveće.

Buck se očito složio sa svim što je bilo rečeno, jer ponovno zadovoljno pljune, zatim sjaši i nježno prijeđe rukom preko vrata svog smeđeg konja kimajući glavom.

— Podsjeća me na Lawrence, Kansas ili možda Dodge City, samo nije tako velik.

Buck se smiješio, a tamne oči sa zamagljenim bjeloočnicama pokazivale su neku vrstu grube nježnosti.

— Mislim da smo stigli dovoljno daleko da bismo se mogli smjestiti, Ralph. Koliko je milja od Laramieja do Nevade?

Ralph nije znao, a nije želio pogađati. Samo reče:

— Govorim ti već pet stotina milja, ne spominji Laramie! Nemoj nikada spomenuti da si bio tamo! Buck, ako ne naučiš promisliti prije nego što otvoriš usta, obojica ćemo završiti na vješalima! Zapamti, došli smo iz Kolorada, preko Gunnisona. Prije toga stigli smo iz Kansasa. Ne smiješ reći da smo ikada bili bilo gdje sjeverno od Gunnisona, hoćeš li to zapamtiti?

— Naravno — odgovori Buck braneći se — spomenuo sam Laramie jer smo sada ovdje sami!

Ralph je šutke pušio proučavajući veliku dolinu ispod sebe i planine u plavičastoj daljini. Znao je da se pustinje protežu prema jugu i istoku.

Žena na ranču kod koje su kupili hranu rekla je da je to područje Pawnee Butte Indijanaca.* Čupave

* Pawnee (poni) bili su poznati lovci na bizone u Nebraski. Brijali su glavu osim jednog čuperka. Doprli su čak do Novog Meksika gdje su napadali španjolske rančere i uhvaćene bijelce prodavali kao robove. Jedno od rijetkih plemena koje je u obredima žrtvovalo ljude. Taj je običaj ukinuo znameniti poglavica Petaleshare, 1800. (op. ur.)

Buckove obrve malo su se nabrale na te riječi jer, koliko je on znao, Pawnee Indijanci nisu nikada stigli do Nevade. Možda je dovede dolutalo nekoliko pljačkaških grupica u davna vremena, ali ovo je bila zemlja Shoshonea. Shoshone su nazivali kopači jer su se hranili korijenjem i prema općem mišljenju bili su niža kasta kod Indijanaca. Ralph je to mnogo puta čuo od trgovaca, prijevoznika i goniča stoke koji su prolazili Nevadom. Sve je dobro zapamtio, jer je po prirodi bio čovjek koji sve podatke pažljivo pamti. A, ti su podaci vrlo često bili od neprocjenjive važnosti za njegovo zanimanje — pljačku poštanskih kočija.

Na primjer — od sakatog čuvara u Dodge Cityju saznao je jednom prilikom da je najbolje mjesto za zaustavljanje kočija između Laramieja i Fort Collinsa, koji je bio južnije u Koloradu, i to na potpuno pustinjskom dijelu zemlje, sjeverno od granice između Kolorada i Wyominga. Bila je to gola, prostrana ravnica bez drveća i vozari i čuvari opuštali su se prolazeći tim krajem smatrajući da je praktički neizvedivo da ih bilo tko zaustavi, a da pri tome ne bude prvi otkriven. Jedini način — prema pričanju sakatog čuvara — bio je da se razbojnici sakriju u isušena korita potoka i napadnu kada se kočija približi.

Stvar je tekla savršeno. Ralph i Buck napali su tamo tri kočije u jednom danu. Zatim su krenuli prema jugozapadu, prema zemlji u kojoj su se sada nalazili. Imali su ukupno osam tisuća dolara. Bilo je to više nego što je bilo koji od njih ikada zaradio kao kauboj, timaritelj konja, prijevoznik, gonič ili nešto

slično. U toku posljednjih nekoliko godina izmijenili su svu silu različitih zanimanja, ali zarada nikada nije bila velika.

Ralph konačno baci opušak cigarete, zgazi ga čizmom i reče:

— Znaš, Buck, dok stojim ovdje, osjećam da sam spreman početi sve iznova.

Podigne četvrtasto lice i zagleda se u mršavog čovjeka pored sebe.

— To je vrlo lijep osjećaj!

Buck se nasmije. Njemu je smijeh laganije dolazio na lice nego njegovom drugu.

— Nema razloga za protivno. Sve što znaju opis je dvojice momaka na crnim konjima. Obojica su krupna. Znaš, prvi sam puta imao na sebi tri košulje i tri para hlača. Čak ni u Kansasu zimi nisam imao toliko na sebi!

Buck ponovno pljune i odgurne ma zatiljak šesir ispod kojega se pojavljuje crna kovrčava kosa. Zatim ponovno stane proučavati grad ispred sebe.

— Svakako, bilo bi lijepo opet sjesti za šank i možda nagovoriti kojeg momka da zaigra poker. Stvarno, imaš li pojma kako se zove taj grad?

Ralph ne samo da nije znao, već ga to nije ni zanimalo.

— Ne brini, ima obojenih zgrada i drveća i mnogo dobrih pašnjaka uokolo. Bolje ne možeš poželjeti, ukoliko se želiš naseliti ovdje, zar ne? Uzjaši, krećemo!

Prije nego što su stigli u nizinu, Ralph je pronašao dva krpelja na svojim rukama, što nije bilo osobito važno, osim što je značilo da je opet došlo proljeće i da treba izbjegavati grmlje.

Naravno, bilo je i drugih znakova proljeća. Trava je počela zelenjeti, na vrbama su se pojavili pupoljci, a ptice su užurbano gradile gnijezda. Za rančere su najugodniji znak proljeća bila mlada telad u stadima.

Ralph i Buck susreli su nekoliko stada goveda, uglavnom pjegavih grla, s ponekim bijelim primjerkom. Skoro sve krave imale su pokraj sebe telad, što je o toj zemlji govorilo samo za sebe da li je to daleka i izolirana zemlja ili ne, da li ima vrsnih kaubojja; a bilo je očito da su i običaji uglavnom svugdje isti — ukoliko čovjeku uspije da ima telad u rano proljeće, uz uvjet da ne bude jakih oluja, imat će u jesen dobar prihod od prodaje stoke.

Ralph je šutke jahao. Volio je promatrati. Iako je bio srednjeg rasta i izgledao ponešto tipično, što će reći bezlično, bio je dovoljno lukav da to spozna i upotrijebi kao svoju prirodnu zaštitu. Kao što je priroda dala srnama mogućnost da se stope s okolinom, tako je i konjima dala brze noge i dobra pluća, a sporoj stoci oštre rogove. Ralph je bio prilično bezličan, ali je zato imao oštro, promatračko oko i bistru glavu.

Nasuprot njemu, Buck se nije mnogo promijenio od vremena kad je bio dječak. Govorio je nepromišljeno, ali je bio dobroćudan, prijazan i pristojan, a osim toga i vrlo spretan. Njegovo mršavo, mišićavo tijelo pokretalo se nevjerojatnom brzinom. Bio je vrlo opasan kada je to bilo potrebno. Ono što ga je sprečavalo da ne postane okorjeli zlikovac, bijaše njegova narav; volio je ljude i životinje, mogao se jednako

dobročudno smijati sebi kao i drugima te, iako je bilo trenutaka kad je išao na živce Ralphu ipak je bio dobričina s kojim je bilo ugodno jahati. Jedna stvar je Ralpha najviše smetala, a to je bilo nedostatak bilo kakve ambicije kod Bucka. Buck je u džepu imao četiri tisuća dolara, a ipak je jahao kao i prije dok nije bio bogat, misleći samo na sadašnjost.

Ralph je maštao o malom ranču gdje bi možda mogao uzgajati stoku i nekoliko dobrih konja, jer su mu konji bili slabost, dok je Buckova jedina želja bila da malo zaigra poker, nešto popije, radi, ukoliko je potrebno, i nastavi živjeti kao mladi kauboj, iako više i nije bio tako mlad. Glumio je mladost, ali uistinu nije ni pokazivao godine koje je zapravo imao.

Ralph je, međutim, smatrao da čovjek unatoč svemu stari i da treba pravovremeno misliti na starost, jer mu se jednog dana može dogoditi da ne može više ravnopravno raditi s mladim kaubojima, a tada će biti prekasno da se počne razmišljati o planovima za starost.

To je i bio razlog zbog kojega se Ralph odlučio za one prepade kod Laramieja. Ni on ni Buck nisu se nikada ranije ogriježili o zakon. Ali taj dan su se prvi put u životu domogli dovoljne svote novca da njime učine nešto konkretno, a ne da obilaze rančeve u potrazi za poslom. Ralph je bio čvrsto odlučio sve kako nikada više ne bi bio prisiljen živjeti na stari način.

II

Pawnee Butte je bila velika visoravan, a grad na njoj zvao se Shoshone. Ta činjenica govorila je Ralphu već nešto više. On doduše nikada u životu nije vidio Shoshone Indijanca, ali je znao približne granice njihovih lovišta, a ovo područje kojim su sada njih dvojica jahala, sasvim je sigurno bilo unutar tih granica.

Kada su stigli do puta kojim je prolazila poštanska kočija i krenuli prema gradu, Ralph više nije razmišljao o imenu te ogromne visoravni, već se posvetio promatranju onoga što se nalazilo pred njim.

Buck odjednom pokaže rukom:

— Antilope! — reče pokazujući prema stadi životinja koje su izgledale kao da svakim skokom prelaze desetak metara kroz zrak. Antilope su bile dražesne, vitke i nevjerojatno skladne, ali Ralph nije o njima imao najbolje mišljenje. Svaki put kad bi jeo meso antilope, ono bi ga podsjetilo na žilavo meso starog jarca. Zbog toga je bez riječi promatrao životinje kako nestaju a zatim se njegove misli ponovno vrate gradu koji je ležao pred njima.

Budući da u okolici Shoshonea nije bilo nikakvog drveća prikladnog za gradnju, a dovoz i gradnja bi previše povećavali troškove, sve su zgrade u Shoshoneu bile izgrađene od rukom rađene opeke, koja se izrađivala u ciglani na rubu grada. Ovdje je opeka igrala istu ulogu koju je nepečena opeka imala u Arizoni; ljeti je u unutrašnjosti zgrada bila ugodna hladovina, a zimi — pošto su zime u Nevadi oštrije nego u Arizoni — štitila je od hladnoće.

Bilo je očito da je i drveće u gradu bilo zasađeno već odavno, s namjerom da pruži malo hladovine u ljetnim mjesecima. Bilo ga je u skoro svakom dvorištu, a i na obje strane glavne ulice.

Ralph i Buck stigli su do trgovine u centru i privezali konje o metalnu cijev koja je služila za vezivanje. Nekada davno ta je cijev bila položena u krošnje dvaju stabala koja su tamo rasla. Sada je cijev bila sasvim urasla u deblo stabla.

S obje strane široke i prljave ulice bile su trgovine, a na kraju grada konjušnica, kovačnica i trgovina hranom. Tamo je bila i neka vrsta tržnice i Ralphu se učinilo da je to zapravo nekada bio centar grada, jer tu je još uvijek prevladavala španjolska i meksikanska atmosfera. To je potvrđivao i veliki ograđeni izvor koji je sigurno u prvo vrijeme prije nego što su stigli brojni doseljenici i izmijenili prvobitni karakter grada, bio centar.

Sve je to pridonijelo da su Ralph i Buck stekli vrlo ugodan prvi dojam o gradiću. Osim toga bilo je proljeće, a ono u Nevadi, koja je uglavnom pustinjska zemlja, nastupa rano, čak i mjesec dana ranije nego u krajevima iz kojih su njih dvojica stigli.

Naravno, Shoshone je bio sasvim osrednji gradić, ali Ralphu i Bucku, koji su tjednima živjeli pod vedrim nebom i dane provodili u sedlu, po svakakvom vremenu, Shoshone se to proljetno jutro pričinio gradom iz priče.

Prvi šok doživjeli su kada su privezali konje i krenuli niz glavnu ulicu te stigli do saluna. Na tabli je

jasno pisalo da se nedjeljom do zalaska sunca ne toči alkohol.

Čak i u Kansasu, gdje je bilo mnogo pijanaca, saluni su bili i nedjeljom otvoreni.

Stoga krenuše prema sobi za biljar. Tamo nađoše trbušastog, procelavog muškarca koji je preko svilenog prsluka imao obješen skupocjeni zlatni lanac za sat. Mračna, osorna lica promatrao je došljake, a zatim reče:

— Ako baš uistinu želite nešto popiti... — i očima pokaže prema sobici koja se nalazila u pozadini.

Ponudio im je viski i objasnio da to zapravo ne ulazi u okvir usluga saluna, već samo biljar, ali on ima uvijek pri ruci nekoliko boca da bi se posao oko biljara lakše odvijao. Iskustvo ga je naučilo da se gosti, kad god bi u toku igre ožednjeli i pošli u salun na piće, ne bi više vratili da nastave igru.

Predstavio se kao Andrew McCollum, te da je u tom poslu već deset godina, ali ne u Shoshonu, već drugdje. Stigao je zapravo u Shoshone s namjerom da otvori salun, no budući da je jedan već postojao, nije bilo izgleda da bi bilo dovoljno posla za obojicu, te se odlučio za biljar.

McCollum je bio prijazan čovjek. Govorio je ugodnim glasom, a dobró se snalazio u svakoj temi razgovora. Činilo se da uvijek dobro promisli o onome što govori.

Kada su Ralph i Buck uzeli štapove da malo zaigraju biljar, te se nehajno raspitali u okolici, McCollum se pokazao kao neiscrpní izvor svih mogućih informacija. Nije se priključio igri, već je budno nadzirao čaše dvojice momaka i stalno

dolijevao. Usput je neumorno pričao o životu u gradu.

Većina poslovnih zgrada nedjeljom je bila zatvorena. Na čelu gradskog vijeća bio je metodistički propovjednik. Tajnik gradskog vijeća bio je i šerif i vođa metodističkog pjevačkog zbora. Jedan od članova vijeća — a bilo ih je petoro — bio je suprug žene koja je vodila ženski vjerski pokret.

Ralph je zamišljeno trljao krečdom vrh svog biljarskog štapa a zatim, gledajući McColluma, reče:

— Na prvi pogled ovaj nam se gradić jako svidio, tako da smo čak namjeravali ostati ovdje i kupiti neki komad zemlje i uzgajati stoku, ali nikako nam se ne sviđa činjenica da bismo svake nedjelje morali ići u crkvu, a da i ne govorimo o tome da ne možemo u salunu ništa popiti do zalaska sunca!

McCollum se nehajno poigravao zlatnim lančićem na prsluku i lukavo smiješio.

— Naravno, ni ja ne trčim u crkvu svake nedjelje na znak zvona! A nisam jedini! Doduše, nisam oženjen. Žene uvijek nedjeljom prije ručka mole.

Ralph nezadovoljno udari palicom lopticu, ali promaši rupu. Zatim upita:

— Koliko vas ima ovdje poput tebe?

McCollumov smiješak naglo izblijedi.

— U stvari nema nas mnogo. — Zatim slegne širokim ramenima i reče: — Uostalom, jedan dan u tjednu nikoga neće ubiti!

Ralph je ponovno premazivao krečdom vrh štapa.

— Znaš li ti koliko ima nedjelja u godini? Oko pedeset. To je više od mjesec propalih dana u životu godišnje!

McCollum nije proturiječio.

— Momci, ukoliko se želite ovdje smjestiti, navratite u moj lokal nedjeljom. Ima i drugih koji tako čine, uglavnom su to nadglednici stoke.

Buck naniže četiri kugle, zatim se uspravi i pripremi za udarac. Uglom usana reče:

— Gdje su oni, McCollum? Već je prošlo podne, a mi trojica smo ovdje sami!

— Doći će — mrmljao je McCollum — doći će. Druga je stvar tipična za Shoshone; subotom navečer u gradu je neobično živo. Budući da momci znaju da je nedjelja prilično mrtav dan, subotu iskoriste do kraja.

Buck zastane gađajući kuglu. — Zar nisi kazao da je šerif poklonik biblije?

— Pa, on je vođa pjevačkog zbora!

Buck ga pogleda preko ramena. — Još nikada nisam upoznao šerifa koji pjeva u zboru!

McCollum se nasmije i pođe oko stola da bi bolje pratilo igru.

— Tom Wilson ima obitelj, a budući da je njegova žena aktivna u crkvi, smatra obaveznim da se i sam uključi.

Buck pažljivo naciľja, udari i pogodi kuglu.

Gotovo bez stanke čovječuljak skrene razgovor na drugu temu i reče:

— Kada ste već spomenuli zemlju, moj prijatelj ima jedan komad zemlje od nekih šest stotina i četrdeset jutara jugoistočno od grada

koji namjerava prodati. U posljednje mu vrijeme ne ide baš najbolje, a malo je i bolestan. Dobar je to komad zemlje, ima i dva izvora, te malu kamenu kućicu i mnogo dobrih pašnjaka.

McCollum pogleda na zlatni sat što je visio na kraju zlatnog lanca.

— Momci, ukoliko budete navratili ovamo poslije podne, možda ćete ga sresti, on obično navrati ovamo na koju partiju.

Ralph se upravo spremao na udarac. Reče:

— Nama se ne žuri. Tek smo stigli. Čovjek mora imati vremena da bi odlučio o tako važnim stvarima. Kako se zove taj momak?

— Pete Jennings — reče McCollum pročitivši gło. — Obično dolazi u grad nedjeljom u crkvu, no u posljednje je vrijeme nešto bolešljiv.

Ralph i Buck ga pogledaše, a on požuri dodati:

— Ne brinite, on ne pjeva u zboru!

Ralph je izgubio treću partiju, te krene prema stalku uza zid i odloži štap. Zatim potraži nešto sitniša u džepu da plati svoj dug Bucku.

McCollum obojici ponudi piće na račun kuće, ali Ralph odbije, iako Buck ne bi bio imao ništa protiv još jedne čašice. Zatim krenuše prema izlazu i dalje niz praznu ulicu.

Ralph usput zavije cigaretu, zapali je i odmahne glavom. Pođoše do svojih konja, odvežu ih i povedu niz ulicu do konjušnice. Hodali su bez riječi, ali pogledima su budno pratili sve oko sebe, pamteći i opažajući svaku sitnicu. Tek kada su stigli do zatvorske zgrade izgrađene od opeke, Buck reče:

— Zatvor je tik uz poštanski ured i konjušnicu, sasvim neobično! A možda i nije!

Za dvojicu muškaraca koji su orobili tri poštanske kočije u jednom danu i koji su bili potpuno svjesni kazne koja bi ih stigla u slučaju da ikada budu otkriveni, blizina zatvora i poštanskog ureda bila je kristalno jasna.

U konjušnici su se sami morali pobrinuti za konje. Konjušar je bio dječak od petnaestak godina koji je pokazivao dobru volju da se pobrine za konje, ali Ralph i Buck nisu pripadali onoj vrsti ljudi koja samo preda uzde i ode: naročito ne kada su u pitanju bili ovakvi konji.

Za oba konja platili su cijenu koja je ljudima oduzimala dah, ali životinje su dokazale sve ono što je o njima govorio vlasnik. Bile su zdrave, jake i pouzdane. Veliko je pitanje da li bi Ralph i Buck bez te dvije životinje bili postigli sve što su naumili i bi li bili uspješni izbjeci svim potjerama koje su poput rojeva ljutih osa krenule na sve strane u potragu za dvojicom velikih razbojnika.

Kasnije, kad su ponovno krenuli niz praznu suncem obasjanu ulicu, Buck reče:

— Dakle, čini se da je ovdje sve sasvim u redu, zar ne?

Ralph pogleda lijevo i desno i reče:

— Nije, ukoliko se čovjek ne priuči na to. Ali prilično je neugodno da nedjeljom ne možeš dobiti čašu piva i odigrati koju partiju pokera!

Buck je bio razočaran tom činjenicom, jer je popio nekoliko čašica alkohola više nego Ralph kod vlasnika biljara. Zato reče:

— Čovjek se može sasvim dobro snaći kod biljara svake nedjelje. A osim toga može se koju bocu spremiti u torbu na sedlu. McCollum nije kazao da je zakonom zabranjeno piti nedjeljom, zabranjena je jedino prodaja alkohola u salunu!

III

Ništa ne traje vječno. Unatoč svim nevoljama — jer obojica su mnogo sati provela u sedlu u posljednje vrijeme — ta prva nedjelja u Shoshoneu brzo im je prošla. Pronašli su konačište, spremili vreće za spavanje, sedla i puške, okupali se, promijenili čistu odjeću, a i brijač je bio tu u blizini. U konjušnici su čak dobili malo masti da namažu čizme.

Uskoro je došlo vrijeme večere. Pronašli su malu gostionicu i ušli. Vlasnik je bio čovjek okrugla lica, blijedih očiju, sa stranim naglaskom u govoru. Govorio je nekim grlenim glasom, naglasak nije bio tako loš, ali se dosta zamjećivao.

Nakon večere iziđoše na ulicu. Već je bio pao mrak, te krenuše prema salunu. Vrata su se konačno otvorila i oni uđoše zajedno s nekoćinom muškaraca, te krenu prema šanku da popiju pivo. Viski nije bio loša stvar, ali među kaubojima pivo je bilo mnogo omiljenije piće.

Većina muškaraca u salunu bila je još u nedjeljnoj odjeći, što i nije bilo tako neobično, ali je bio neobičan njihov potišteni izgled. Nitko nije sjeo da zaigra poker dok krupan, visok muškarac crne kose, sivih očiju i punog brka nije izišao iz lokala. Odmah zatim nekoliko je

muškaraca požurilo prema najvećem od stolova i sve je odjednom oživjelo. Ralph je ravnodušno pogledao Bucka te odmahnuo glavom:

— Vladavina pojedinca! — promrmlja.

Gostioničar, zdepast crnomanjest čovjek šiljatog nosa i crnih očiju čuo je Ralpha, te podigne glavu i podrugljivo ga pogleda. Ne reče ništa, samo pogledom obuhvati obojicu pridošlica. Možda je pomislio da su to dvojica novih jahača za neki od rančeva, jer bilo je proljeće, a tada rančeri unajmljuju sezonske jahače.

Trebalo je skoro dva sata da ljudi u salunu malo ožive. Visoki čovjek bujnih brkova nije se vratio, te se Ralphu i Bucku činilo da je o tome mnogo ovisilo raspoloženje.

Kada se pored Ralpha zaustavio prijazan, košcati kauboj razbarušene kose i zatražio pivo, Ralph se okrene prema pridošlici i zapita:

— Tko bješe onaj muškarac s brkovima?

— Šerif — odgovori kauboj. — Nisi se valjda sukobio s njim?

Ralph odmahne glavom.

— Ne. Samo smo zamijetili kako je sve bilo tiho ovdje prije nego što je otišao.

Kauboj razbarušene kose stavi novčić od pet centi na šank kad je gostioničar donio njegovo pivo i reče:

— Ah, to... pa u Shoshonu nedjeljom... — kauboj ispije polovicu piva — ljudi se tako zanesu crkvom da je potrebno neko vrijeme da se spuste natrag na zemlju.

Kauboj je gledao unaokolo, a zatim nastavi:

— Ne svi, naravno, samo oni koji nešto znače. Shoshone je sasvim prijatan gradić, kao i svi ostali, osim nedjeljom. Tada većina rančera ostaje dalje od grada sve do večeri. Osim ako im se ne dogodi da ih silom dovede gazdina žena, ili što drugo.

Kauboj ispije čašu i udari njome o šank u znak da želi da mu se još jednom napuni. Zatim zapita:

— Tražite posao?

Ralph je bio oprezan.

— Možda. Ima li ovdje posla?

Kauboj je i nadalje promatrao zdepastog gostioničara govoreći:

— Ponešto. Uvijek se nekolicina iz ovog ili onog razloga ne vrati u proljeće, što znači da uvijek ima nekoliko slobodnih mjesta. On položi na šank drugi novčić od pet centi i iskapi drugu čašu. Zatim prljavim rukavom obriše usta, nasloni se udobnije na šank i reče:

— Zovem se Chuck King — te pruži veliku, čvrstu šaku.

Ralph izusti svoje ime, rukuje se i pomakne u stranu, tako da je i Buck mogao učiniti isto. Buck se smijao na isti način, široko, kao i Chuck King. Zapravo, bili su veoma nalik jedan drugome.

Pošto su se tako sprijateljili, kauboj se postrance nasloni na šank i reče:

— Kod Bear Tracka, u grupi pukovnika Sama Southcotta nema slobodnih mjesta. Tamo, naime, ja radim ali prošle sedmice sam čuo da Pete Jennings, koji ima pilanu južno od grada, traži jahače.

Chuckove prijazne plave oči proučavale su dvojicu stranaca neko vrijeme, a zatim opet spusti glas i dodá:

— Jennings je na prilično lošem glasu; sâm radi poput crva i očekuje i od ostalih isto.

Ralph i Buck izmijenise poglede. Buckova se obrva malo nabrala.

— Da li je to momak koji ima zemlju jugoistočno od Shoshonea?

Chuck posegne za čašom.

— Da, to je on.

— Zar nije nešto boležljiv?

Kauboj čupave kose zaustavi ruku sa čašom na pola puta prema ustima i zapita:

— Bolestan? Pete Jennings? Pa, isto je toliko bolestan koliko i mlađi jelen u doba parenja! To je čvrst, krupan momak, kao odvaljen od brda!

Chuck iskapi i drugu čašu i gurne je u stranu.

— Tko vam je kazao da je Jennings boležljiv?

— Momak što vodi igračnicu biljara, Andrew McCollum.

Chuck je tren razmišljao.

— Dakle, ta dvojica nisu baš sasvim bezazlena i ako vam je McCollum tako kazao, bolje da malo pripazite!

Chuck opet zašuti kao da razmišlja, a zatim pogleda obojicu značajnim pogledom.

— Zar niste malo prije spomenuli da imate nešto uštedećevine?

Ralph i Buck jednoglasno zapitaše:

— Zašto?

— Zato jer su ta dvojica svojedobno operušala neke ovčice!

Kada je zdepasti gostioničar prišao bliže držeći u ruci veliki stakleni vrč, Buck kimne u znak pristanka.

Ralph je počeo uvijati cigaretu, a licem mu se ~~širilo~~ sve očitiji izražá-

ja nezadovoljstva. Zapali cigaretu i reče:

— Znaš, Chuck, ovaj je grad potpuno drugačiji nego što se na prvi pogled čini.

Chuck nije bio tog mišljenja.

— Doista? Meni ne izgleda tako. Već šest godina dolazim u Pawnee Butte i radim kod pukovnika Southcotta. Uvijek mi je grad izgledao kao i većina takovih gradova.

Na časak zastane, a zatim nastavi:

— Možda ste očekivali nešto drugo, možda vam je netko kazao da je Shoshone ljepši nego većina ostalih gradova. Na neki način i jest. Ovdje ima kuća od opeke, velika bijelo obojena crkva, drveće i sve ostalo, ali...

Chuck zašuti gledajući u ogledalo iza šanka. Trenutak zatim reče:

— Vidite li onog momka što je upravo ušao, visok, snažan, prosijede kose? To je Pete Jennings.

Ralph i Buck bili su naslonjeni na šank i gledali su u ogledalo. Ne samo da Pete Jennings nije izgledao star ili bolestan, već je izgledao kao da se sprema u lov na medvjede. Nije bio ni star, bilo mu je između četrdeset i pedeset godina, imao je široke grudi i ramena, preplanuo od sunca. O pojasu mu je visio kolt. Idući prema šanku razgovarao je s nekolicinom rančera.

Buck uzdahne:

— Nadam se da ću biti isto tako slabašan kad budem imao njegove godine!

Chuck se nasmije.

Nešto poslije vratio se i šerif. Tada je raspoloženje u salunu već bilo u punom zamahu, prostorija je bila puna duhanskog dima, trojica

kauboja pokraj velike peći od lijevanog čelika pokušavala su mlađe-ga naučiti neku omiljelu kaubojsku pjesmu, a trgovac sa sivim polucilindrom zavrnutu oboda, elegantnim cipelama sa kopčanjem na dugmad i velikom dijamantnom iglom na kravati zabavljao je nekoliko stočara koji su se bili okupili oko nje-ga.

Sve je to stalo onog trenutka kada je ušao šerif.

Ralph je sve to odmah zamijetio, te reče nagnuvši se prema Chucku:

— Vladavina jednog čovjeka, zar ne?

King pogleda prema mjestu gdje je šerif zastao pored trgovca i slabo se nasmiješi:

— Nije on badava na tom položaju, to je činjenica!

Proučavajući snažnog muškarca bujnih brkova, Ralph reče:

— U gradskom vijeću, vođa crkvenog zbora i predstavnik zakona!

King slegne ramenima.

— Da, ali kada ga jednom upoznaš, možda će ti se svidjeti.

Zatim počne uvijati cigaretu mršteći se, a potom ispravi svoju tvrdnju.

— Zapravo, poštovati ga, to sam želio kazati. Ja sam uvijek nastojao da mu se maknem s puta.

King zapali cigaretu i otpuhne dim prema praznoj čaši.

— O Tomu Wilsonu ću ti kazati samo toliko da ima snažnu šaku i da je prilično brz na revolveru. Prošlog ljeta, to jest u ranu jesen bila je velika gužva kada je nekoliko momaka iz Idaha došlo krasti konje. Bili su to profesionalci. Ja sam jahao s pukovnikovom četom, ali

nismo im vidjeli ni traga. Šerif Wilson je pošao s dvojicom timaritelja konja s jedne farme južno od grada. Našli su trag i nisu oka sklopili dok nisu stigli do granice Idaha. Došli su ravno u logor kradljivaca u cik zore i dok si okom trepnuo, trojicu su ubili i jednoga ramili. Dovedi su natrag sve konje.

Chuck pogleda Ralpa i Bucka.

— To je ono zbog čega sam rekao da treba poštivati Toma Wilsona.

Buck polagano krene prema stolu gdje se igrao poker. Ralph uzme punu čašu piva i sjedne na klupu pored zida slušajući i promatrajući sve oko sebe.

Možda je doista bilo tako kako je Chuck rekao. Možda je previše očekivao od Shoshonea. Bio je spreman da to prizna; no to nije sasvim uklonilo njegov osjećaj razočaranosti, ali mu je barem omogućilo da taj gradić vidi u pravom svjetlu, kao i tolike druge gradove koje je posjetio.

Ugleda Petea Jenningsa. Šešir je bio zabacio unatrag, a noge savio ispod stolice igrajući poker s trojicom rančera. Zaključi da McCollum i nije mnogo pogriješio smatrajući njega i Bucka naivčinama, jer je njegova greška bila što je spomenuo da se zanimaju za neki komad zemlje. Na koncu, ne može se zamjeriti što netko želi iskoristiti priliku. No čovjek može sam sebi predbacivati što nije oprezniji, već naivno priča stvari koje ne bi trebao.

Buck je do ponoći zaradio tri dolara. Tada su rančeri s kojima je igrao odlučili da prekinu igru i pođu kući. Dok je Buck uživao u svojoj pobjedi, Ralph je u sebi razmišljao o tome da ti rančeri mora

da su prilično loši igrači kada ih je Buck pobijedio, jer je do sada Buck skoro uvijek gubio na kartama. Buck je igrao sasvim prema instinktu i emocijama, isto onako kako je i živio. Kada čovjek kao Buck igra poker, nema baš previše prilika da popravi svoje greške, dok u životu katkada postoje druga i treća pa i četvrta prilika.

Izišli su iz saluna. Bila je ugodna proljetna noć. Krenuli su prema svratištu. Šerif je stajao ispred trgovine oružjem razgovarajući s nekim vitkim elegantno obučanim trgovcem. Okrene se i ispitivački pogleda Bucka i Ralpa, kimne glavom u znak pozdrava i nastavi razgovor.

Kada su odmakli nešto dalje, Buck reče:

— Izgleda kao čovjek koji se zna brinuti sam o sebi. Ipak, još nikada nisam upoznao predstavnika zakona koji pjeva u crkvenom zboru!

Ralph je šutio. Kada su skrenuli iz glavne ulice u jednu sporednu uličicu koja je vodila do konačišta, odjednom iz tame iskrasne velik crn pas i stane prijeteci režati. Buck odskoči natrag i posegne rukom za opasač.

Ralph reče:

— Nemoj! Ako ubiješ tog prokletog psa, ispostavit će se da pripada nekome poput šerifa.

Buck, koji je mrzio pse koji grizu, nije potegao kolt, ali nije ni pomaknuo ruku s njega odgovarajući:

— Dobro, ali neću ni stajati ovdje i čekati da mi odgrize komad mesa!

Ralph je proučavao psa. Bila je to mišićava, jaka životinja, ne previše stara. U stvari bio je u najboljoj

kondiciji. Ralph je čekao neko vrije me dok životinja nije prestala režati, zatim skrene prema sredini ceste i zaobiđe je u velikom luku. Buck ga je slijedio ali, kad su već bili odmakli od psa, reče:

— Krasno, dvojica odraslih muškaraca prisiljena da zaobilaze šugavo pseto!

Ralph je šutio sve dok nisu stigli do ograde konačišta, te otvarajući vrata i gledajući u smjeru gdje se nalazio pas, reče:

— Govorim ti već od visoravni Laramie, ne želimo navući na sebe nikakvu pozornost! A to se odnosi i na pucanje na pse u nepoznatom gradu.

IV

Obojici je bila potrebna nova odjeća, hlače, plave radne košulje i nekoliko pari čarapa. Odjeća kaubojja trošila se i derala u poslu, ali na raspadanje je još više utjecalo trljanje o kamenje i pranje u potoku. Naime, većina lutajućih kaubojja na taj je način prala svoju odjeću. To su naučili gledajući žene Indijana. One nisu nikada prale u toploj vodi, niti su imale spravu za cijede. nje rublja. Još je nešto bilo zajedničko indijanskim ženama i kaubojima — i jedni i drugi nisu previše prali rublje.

Prodavač u trgovini bio je neki čovječuljak srednjih godina, blijeda lica s debelim staklima naočala. Izgledao je kao da nikada nije izišao na sunce, ali to sada i nije bilo važno. Bacio je samo jedan pogled na dvojicu pridošlica i od prve donio odgovarajuću odjeću za obojicu. Kada su plaćali šuštavim presavije-

nim novčanicama, izbrojio im je ostatak te se činilo da ga istinski boli što mora uzvratiti kovane novčiće.

Još su se malo zadržali u trgovini, a zatim krenuše prema konačištu da ostave zavežljaje sa starom odjećom. Zatim navratiše u konjušnicu da pogledaju konje. Tamo sretoše čovjeka kojeg su vidjeli u salunu prošle noći. Bio je vlasnik staje, a ujedno i službenik mjesnog poštanskog ureda. Zvao se Amos Butterfield. Poveo je Ralpha i Bucka do susjedne staje u kojoj su dva konja bila privezana uz čiste jaslje i jela sijeno. Konji su bili očetkani jer im se dlaka sjajila. Amos, iskusni trgovac stokom, reče:

— Krasne životinje! Kauboji obično dođu u proljeće na takvim kljusinama koje se jedva kreću. Vas dvojica imate konje kakve nema većina rančera u pokrajini Pawnee Butte.

Amosove tvrde, svijetle i prodorne oči proučavale su Bucka i Ralpha koji su se bili naslonili na zid staje promatrajući svoje konje. Zatim Buck reče:

— Mnogi ljudi vole dobre konje. I mi smo takvi!

Vlasnik staje zadovoljio se takvim objašnjenjem, te reče:

— Ukoliko ne dobijete posao, a ponestane vam novaca, možda bih bio voljan da ih otkupim od vas.

Zatim se okrene i pođe prema svom uredu. Ralph pogleda Bucka, te reče:

— Pitam se da li i on pjeva u zboru?

Buck namigne. — Vjerojatno. Pa što onda?

— Počinjem stjecati određeno mišljenje o Shoshoneu, Buck. Treba se čuvati onih koji idu u crkvu!

— Ne razumijem. Sve što je rekao...

— Da, znam što je kazao. Da je spreman otkupiti naše konje u slučaju da nam ponestane novaca. A to znači da bi nam za svakoga konja dao nekih dvadeset i pet dolara.

Buck se zaprepasti.

— Dvadeset pet dolara? Sto mu gromova Ralph, mi smo za njih dali preko dvije stotine, a oni i vrijede toliko!

Ralph se nasmije.

— Da, znam. Zbog toga sam to i kazao. On je jedan od onih koji idu u crkvu, pjevaju pobožne pjesme i čitaju Bibliju. Još od djetinjstva sam nepovjerljiv prema takvim ljudima.

Zatim se upute prema gostionici u kojoj je posluživao krupan proćelavi čovjek s neobičnim naglaskom. Nakon što su se okrijepili, krenu prema dućanu kožara u kojemu su se rančeri obično zadržavali kada su bili u gradu, a nisu željeli trošiti novac u salunu ili kod biljarskog stola. Tamo nađoše Petea Jenningsa.

Ono što ih je kod tog susreta iznenadilo, bila je činjenica da je Jennings već znao tko su. Predstavio se, ljubezno se nasmiješio i pozvao ih na ručak, no kad je Ralph kazao da su upravo stigli iz gostione, ponudi im piće. Nisu odbili, već pođoše za Jenningsom prema salunu. Prolazeći pored Ralpha, Buck ga značajno pogleda i namigne. Jennings je bio primjetno drugačiji nego prethodne večeri u salunu.

Bio je šutljiv i miran. Kada je gostioničar stavio tri čaše pred njih. Jennings oprezno gutne piće kao da je lijek, a zatim reče:

— Ovo pijem zbog srca. Nekada je ovdje postojao liječnik. Kazao mi je da su mi dani odbrojeni, te da mi jedino takva sredstva mogu pomoći da srce ne zakaže.

Gostioničar, koji je stajao u blizini, pogleda ih bezličnim pogledom, a zatim krene prema drugoj strani šanka da posluži dvojicu koji su upravo ušli. Bili su to službenici iz poštanskog ureda. Na rukavima su još imali navlake, a iznad očiju zelene štitnike protiv sunca. Nešto su živo raspravljali.

Ralph nije bio baš razgovorljiv. Kada je Jennings spomenuo da ima namjeru prodati dio svog ranča, Ralph odgovori da je čuo od vlasnika biljara nešto o tome. Nakon toga Jennings nastavi opisivati komad svog zemljišta, jugoistočno od grada upotrebljavajući skoro iste riječi kao McCollum. Ralph je zamišljeno zurio u svoju čašu piva, a zatim reče:

— Zar ne bi netko mogao unajmiti tu zemlju i obrađivati je umjesto da ubire plaću?

Jennings okrene tamno, suncem opaljeno lice prema Ralphu i začuđeno se zagleda u njega.

— Zar ste to mislili, momci? — zapita.

Ralph ga je gledao, a zatim reče:

— Samo sam pitao, to je sve.

Jennings ga je još neko vrijeme promatrao, zatim iskapi piće, lagano udari Ralpha po ramenu te krene prema vratima govoreći:

— Upravo sam se sjetio da moram uzeti još neke stvari u trgovini. Još ćemo se vidjeti, zar ne?

Kad je izašao kroz vrata, Ralph se ponovno nasmije.

— McCollum će ispaštati zbog ovoga! — reče.

Pročelavi gostioničar ponovno se približi držeći u ruci vrč.

— Ovo je nova pošiljka. Odležala je više od mjesec dana!

Buck kimne glavom, a Ralph slegne ramenima i položi na tezgu još jedan novčić govoreći:

— Krasan je ovo grad!

Gostioničar odloži vrč i udobno se nasloni na šank govoreći:

— Ima još mnogo lošijih gradova u Nevadi. Zar nikada niste bili u Nevadi, momci?

Ralph je gledao gostioničara preko ruba čaše.

— Nikada.

— Pawnee Butte je najljepši predio. Svuda uokolo je pustinja. Ovdje ljeti možemo poći u planine, do jezera i osvježiti se, ili možemo jahati pašnjacima po mjesecini i uživati u životu.

— A nedjeljom — uskoči Buck — možete liječiti dušu, zar ne?

Ralph namigne, ali gostioničar očito nije bio pristalica crkve, jer mu lice ostade bez izražaja kad reče:

— Svagdje gdje ima mnogo žena i djece, te dosadnih muževa, obično ima i crkva i mnogo crkvenih društava.

Gostioničar se zagleda kroz otvorena vrata na ulicu koja je bila okupana suncem, namigne i nastavi:

— Ja sam neženja. Možda to ne bih trebao kazati, ali blizu pedesete sam i stekao sam određeno mišljenje o crkvama i ženama. Ja sam ženomrzac!

Buck je zurio u njega s izrazom zaprepaštenja na licu.

— Zaista? A meni se činilo da si jedan od francuskih Kanađana. Sreo sam ih jednom kada sam radio na nekoj farmi. Tada su trojica bila tamo.

Gostioničar je ponovio:

— Ne volim žene, eto! Još nisam sreo jednu koja nije bila lažljivica, zmija i prevrtljiva do dna duše!

Buck je gledao u dno svoje čaše, zatim iskapi ostatak i polagano odloži čašu. Izbjegavao je da pogleda gostioničaru u oči, te izvuče iz džepa komad prešanog duhana, odreže komad ostrim nožem, spremi nož i stavi duhan u usta, okrene se i pogledom zaokruži lokalom.

Gostioničar je pošao poslužiti novopridošle goste. Na Buckovu se licu pojavi izraz beskrajnog prezira.

— Kladim se da je on vlasnik onog prokletog smeđeg psa koji nas je noćas htio ugristi!

Ralph se namršti.

— Kakve to ima veze?

Buck slegne ramenima.

— Ne voli ljude. Ni pas nije bio prijazan. Znaš, jednom sam u Kansasu sreo čovjeka u trgovini oružjem koji mi je pričao o nekom momku iz Missourija koji nije volio žene. Tada nisam od svega razumio ništa, ne razumijem baš previše ni sada, ali sam siguran da ću od sada tome polagati malo više pažnje...

Kako li se ono zvao?

— Ne znam, ne mogu se sjetiti.

— Nije važno. Siguran sam da nikada neću tom zdepastom čovječuljku okrenuti leđa! Pođimo do trgovine oružjem, ili bilo gdje drugdje, samo da ne ostanemo ovdje!

Kada su izašli iz saluna, Buck se okrene i baci još jedan brz pogled prema gostioničaru. Kada su krenuli niz ulicu, Buck ljutito pljune duhan koji je žvakao i reče:

— Ralph, što ti znaš o svemu tome? Možda ovaj grad i nije tako lijep kao što smo isprva mislili. Imaju šerifa koji pjeva u zboru, jednoga... koji je gostioničar i nekoliko lupeža poput Jenningsa i McColluma. Tko zna što će nam se još ovdje dogoditi! Možda bi bilo najbolje da osedlamo konje i nestanemo odavde.

Ralph je šutio sve dok nisu stigli do ulaza u trgovinu sedlima. Trgovina je bila ugodno svježja i mračna, a mirisala je po koži, ulju za kožu i sapunu.

Vlasnik trgovine nije bio stariji od Bucka i Ralpa. Bio je mišićav, više nalik Ralphu nego Bucku. Iako nikada ranije nije vidio svoje posjetioce i nije ih pozvao, podigne glavu sa svog posla i nasmije se širokim, srdačnim osmijehom pokazujući ostrim polukružnim nožem:

— Kava je na peći, momci. Poslužite se!

Nisu uzeli kavu, već se približiše i stanu promatrati čovjeka kako radi. Upravo je izrađivao par širokih obruba za jedno staro sedlo koje je stajalo malo dalje na kalupu. A da nije ni podigao glavu od posla, čovjek reče:

— Novopridošli u gradu?

Ralph mirno odgovori:

— Da, od jučer.

— Prvi put ste u Pawnee Butteu?

— Da, prvi put.

Čovjek ih pogleda zažmirivši.

— Jučer nije bilo piva, to je bilo neugodno iznenađenje, zar ne?

Sva trojica se nasmiju.

— Stvarno, to je bilo iznenađenje — složi se Buck. — Prvi grad na kojega smo naišli u kojem je nedjeljom sve zatvoreno.

Čovjek se vrati svom poslu.

— Nemojte odustati i krenuti dalje. Shoshone je sasvim živahno mjesto sve ostale dane u tjednu, a subotom navečer je neopisivo.

Gledajući majstora kako spretno reže kožu, Ralph reče zamišljeno:

— Da, kladim se da jest kada je prisutan i šerif koji pjeva u zboru!

Majstor se nasmije, završi rezanje i odloži nož te pođe do peći na kojoj je stajao lonac s kavom. Natoči šalicu i reče:

— To je moj brat.

Ralph se zaprepašteno zagleda u čovjeka. Buck je bez riječi promatrao Ralpa. Ovaj puta nije Buck bio taj koji je učinio nešto nespregnuto, bio je to Ralph, koji duboko uzdahne i reče:

— Bez uvrede, prijatelju!

Majstor se smijao i pijuckao kavu.

— Ne mari. Pjevanje u zboru ne mijenja toliko čovjekovu narav, prijatelju. Tom je mnogo dulje vremena bio jahač i prijevoznik nego što je oženjen čovjek i šerif. Ako budete imali prilike da ga vidite u akciji, shvatit ćete što mislim.

V

Ralph i Buck upravo su večerali u malom lokalnu kada se na vratima pojavi onaj trgovac u elegantnom sivom polucilindru zavrnutih rubo-

va. Ugledavši ga, Buck se nagne prema Ralphu i promrmlja:

— Malo je neobično za trgovca da se zadržava tako dugo. Oni obično ostaju nekoliko sati, najviše jedan dan u jednom mjestu.

Ralph nije tome pridavao nikakvu pažnju.

— Možda prodaje neku robu koja teže ide — Ralph nastavi mirno dalje jesti ne obraćajući pažnju na Bucka ni trgovca, sve dok nije bio gotov s jelom.

Trgovac je prodorno promatrao obojicu stojeći na suprotnom kraju šanka. Čim je spazio da ga Ralph promatra, spusti glavu i pozabavi se svojim jelom.

Ralph duboko uzdahne, potraži u džepu nešto sitnija i prolazeći pokraj šanka spusti novac, te krene prema vratima govoreći Bucku:

— Znaš, počinjem se nekako čudno osjećati u ovom gradu!

Buck, koji je već bio sasvim zaboravio trgovca, šutio je dok nisu bili na cesti. Zagleda se na obje strane niz široku ulicu, nasmije se i reče:

— Meni se počinje sviđati, čak i usprkos salunu koji je nedjeljom zatvoren. Možda je to i dobro.

Ralph ga iznenađeno pogleda. Buck se nije dao smesti, već nastavi:

— Zašto ne? Nismo još nikoga upoznali tko bi loše prošao zbog toga što pjeva u crkvenom zboru ili nedjeljom ide na sastanke?

Ralph ga je i dalje gledao bez riječi, a on nastavi:

— Moraš i sam priznati da je gradić uredan, čist i pristojan, ima obojena pročelja kuća i sasvim zgodan crkveni toranj.

Ralph se nasloni na stup i reče:

— Osvojili su te, Buck! Na ovaj ili onaj način ovi pobožni građani su te očarali! — Grimasa na licu poprimi preziran izgled. — Iako se osjećaš vrijedan poštovanja, nemoj zaboraviti tko si, kako si se našao ovdje, i što smo ti i ja učinili tamo dolje na Laramie Plainsu!

Preko puta, nekoliko kuća dalje, šerif Wilson krenuo je iz zgrade zatvora, ogledao se lijevo i desno, te pošao niz prašnjavu cestu u pravcu saluna.

Ralph je neko vrijeme šutio, a zatim se okrene svom ortaku da mu dobaci najjači argument:

— Ostatak je također dosta loš, a onaj tamo je tvoj najveći neprijatelj!

Buck je očima pratio šerifa kako prelazi cestu i činilo se da to ipak djeluje na njega, ali kada je ponovno progovorio, još se uvijek pridržavao iste teme.

— Možda je tako, ali on neće ništa saznati! Ne tako daleko od Laramie Plainsa! Čini mi se da je tvoja prvobitna namjera bila ono što bi nam najviše odgovaralo. Moramo naći mjesto gdje bismo mogli uzgajati nešto stoke i smjestiti se zauvijek.

Prekinuli su razgovor ugledavši trgovca kako izlazi iz lokala. Jedva da ih je pogledao prolazeći pored njih, a zatim se uputi prema salunu, kamo je krenuo i šerif Wilson.

Na jugozapadnom ulazu u grad pojavise se trojica jahača. Izgledali su poput goniča stoke, u izbljedjelim odijelima, opaljeni od sunca i mršavi.

Stari prodavač u trgovini mješovitom robom izišao je da spremi robu koja je bila izložena ispred trгови-

ne. Na suprotnom kraju ulice, tamo gdje je stajala metodistička crkva, nekoliko je žena stajalo pored bijelo okrečene ograde ispred crkve živo raspravljajući. Zatim nestadoše u unutrašnjosti crkve. Bližio se kraj tjedna, te su po svoj prilici nešto pripremale.

Ralph počne uvijati cigaretu. Upravo ju je pripaljivao kada se na drugom kraju ulice pojavi još nekoliko jahača. Ralph zažmiri pokušavajući u sumraku prepoznati nekog od jahača. Učini mu se da je među njima i Pete Jennings. Tada se sjeti vlasnika igračnice biljara, ljutito otpuhne dim i odmakne se od stupa na kojega je bio naslonjen.

— Dodji, idemo odigrati nekoliko partija biljara!

McColluma nije bilo u lokalu. Umjesto njega lokal je nadzirao mršavi mladić. Sve što im je mogao kazati bilo je da je vlasnik trenutak prije otišao u salun, na što Buck nehajno dobaci:

— Izgleda da je večeras neki saštanak u salunu.

Obojica pođu do stalka uza zid da odaberu štapove i plate mladiću za upotrebu biljara.

Kada su njih dvojica igrali sami, Bucku je uvijek bilo jako stalo da pobijedi. Jedini način koji je Ralphu preostao da ga omete u igri, bio je da ga zbog nečega uzruja. Buck je bio osoba kod koje su prevladavali osjećaji, tako da i kod najmanjeg uzrujavanja, ljutnje ili veselja, nije bio u stanju da se koncentrira na ono što upravo radi.

Međutim, večeras to nije upalilo. Možda i zbog toga što Ralphu i nije bilo stalo do toga da li će Buck dobiti ili izgubiti, a glavni razlog toj

njegovoj ravnodušnosti bio je neki čudan osjećaj. Nije to bilo ništa konkretno, nešto na što bi mogao uprijeti prstom, ali bilo je neugodno prisutno.

Ralph je izgubio dvije igre za redom, platio upotrebu biljara, što je bila dužnost onoga koji izgubi, a isto je tako morao platiti i Bucku. Ralph obično nije bio navnodušan na gubitke, ali danas ga ni to nije previše smetalo. Nešto je bilo neugodno u najdubljim slojevima njegove svijesti, a nije bio sposoban da to precizira.

Mladić se nehajno približio da promatra igru. Bila je to uobičajena pojava u igračnicama, a igrači najčešće nisu imali ništa protiv toga. Možda im i nije bilo pravo, ali je rijetko tko prigovorio zbog toga.

Večeras je Ralpa to kibiciranje jako smetalo. To je bio i jedan od razloga što je izgubio i treću igru. Dok je Bucku plaćao dobitak, sâm se sebi zarekao da neće dopustiti Bucku da dobije i četvrtu partiju.

Čovjek je mogao dobro igrati samo ako je koncentriran i obraća igri punu pažnju. Možda je Buck postao malo nepažljiv zbog tri uzastopne pobjede, ili je mislio da si može dopustiti da jednu igru izgubi, bilo kako bilo, čak i kada bi Ralph i dobio tu četvrtu igru, Buck bi bio pobjednik te večeri.

Mladić savije cigaretu, nasloni se na susjedni stol i stane kritički promatrati. Ralph nije više obraćao pažnju na njega. Uspjelo mu je da postigne sedam ispravnih udaraca za redom, što je prilično uzdrmalo igru. Zatim jedan udarac promaši.

Buck je polagano kredom trljao vrh svog štapa i proučavao najbo-

lju poziciju za udarac, kada mladić reče:

— U gradu je trgovac koji nevjerovatno igra. Prodaje robu u svim gradovima uz prugu poštanske kočije u kojima postoji biljar. U posljednjih nekoliko dana pobijedio je ovdje sve s kojima je igrao. Čak i gazdu McColluma koji zaista dobro igra.

Ralph je odsutno kimnuo glavom zbrajajući u mislima rezultat prije nego što je Buck nastavio igru. Mladić nastavi:

— Čini mi se da on igrajući i pobjeđujući zaradi isto toliko koliko i na prodaji robe. Tako su barem neki govorili o njemu. Zove se John Pace, a ove je godine došao ranije nego ikada prije. Kazao je da je stigao ravno iz Laramieja, a usput je posjetio sve gradove duž pruge igrajući biljar i prodajući robu.

Buck je bio sagnut, spreman za udarac. Ralph je kredom trljao vrh štapa, također nepomičan. Obojica su zurila u mladića, a zatim Buck upita:

— Čak iz Laramieja je došao?

Mladić kimne.

— Da. Čuo sam kada je kazao McCollumu da je krenuo šest sedmica ranije od svih ostalih trgovaca da bi pokupio narudžbe ovog proljeća. Stigao je do Laramieja, a zatim krenuo na jug prema Koloradu. Nakon toga je ponovno pošao na sjeverozapad i ravno ovamo. Kazao je da tko rano rani, ugrabi više, a on stvarno grabi, jer do sada još nije stigao ni jedan trgovac, a koliko je gradova usput...

— Da li je nešto kazao koliko je poslova zaključio u Laramieju? —

upita Ralph naslanjajući se na biljarski štap kao da je puška.

— Mnogo — odvrati mladić. — Govorio je o nekom uzbuđenju tamo dolje zbog nekih bandita koji su orobili poštanske kočije na južnoj pruži oko Fort Collinsa, četiri ili pet kočija u jednom danu. Čini se da tamo u Wyomingu ima dosta bandita.

Ralph polagano odloži komadić krede i zagleda se u Bucka. Buck se uspravi. Obojica krenu prema stalku i odlože štapove. Mladić ih je bez riječi promatrao, a zatim zapita:

— Zar nećete igrati još jednom?

Ralph odgovori:

— Možda poslije — te pođe prema vratima.

Bez nekog zaista valjanog razloga ili čvrstog dokaza, Ralph je nesigurno u mislima slagao komadiće dobivenih informacija u cjelinu, koja je dobivala zastrašujući oblik. Prvo — način na koji ih je trgovac lisičjeg lica promatrao tamo u kavani; — u salunu se održavao neki sastanak kojemu je i trgovac prisustvovao; treće — trgovac je znao o pljačkama u Laramie Plainsu.

On pograbi Buckovu ruku, gurne ga preko ceste i tek kad su stigli na drugu stranu ulice, reče:

— Vrijeme je da krenemo, ortalice!

Buck se usporotivi.

— Zašto? On je sasvim slučajno stigao ovamo kada i mi. To ne znači...

— Ne? — dobaci Ralph krećući prema staji. — Ti želiš čekati dok društvo završi sastanak u salunu i krene u potragu za nama? Ja sigurno neću! A taj smrdljivi trgovac

nas je proučavao zaista detaljno večeras u kavani!

— Ali nisu nas mogli dobro vidjeti kada smo zaustavili kočije, Ralph! Dođavola, u ovo doba godine jahači dolaze i odlaze na sve strane! Ne mogu ništa dokazati!

Ralph zastane i okrene se široko raskoraknuvši.

— Ti ostani ako želiš — reče, a zatim se okrene i nastavi prema staji.

Buck nije oklijevao. Krenuo je za njim ali još uvijek nije bio uvjeren da im prijeti neka istinska opasnost.

U staji nije bilo vlasnika. Neki stariji čovjek bio je na dužnosti noću. Iziđe iz sobice pokraj staje i upita o čemu se radi. Ralph jedva da se i osvrnuo na starca. Promrm-ljao je nešto kroz zube i pošao po konje. Buck ga je slijedio. Dok su sedlali konje, starac reče:

— Momci, radite li na nekom od rančeva u okolici?

Ne dobivši odgovora, starac nastavi:

— Trebali bi navraćati ovamo, upravo se organizira velika grupa za potjeru tamo u salunu!

Ralph bezizražajno pogleda starca preko sedla svog konja bez riječi, ali Buck nije mogao a da ne zapita:

— Potjera? Zbog čega?

— Ne znam točno — objašnjavao je starac — sve što vam mogu kazati jest da su pred sat vremena stigla ovamo dvojica momaka i šapnula Amosu da pripazi na staju jer da se nešto događa i da su u okolici dvojica razbojnika, te da mora poći u salun na sastanak. Zatim je otišao.

Ralph završi vezivanje sedla, udara konja lagano dlanom i provuče uzde. Istodobno potraži u džepu nekoliko novčića koje u prolazu gurne starcu u ruku. Zatim iziđe iz staje, uzjaše i krene u noć. Buck ga je u stopu slijedio.

Nisu prozborili ni riječi dok su vodili konje laganim korakom da se ugriju. Nakon jedne milje podbođu ih i krenu ravno na zapad kroz ugodnu proljetnu noć bez mjesečine.

VI

— Čuo si momka u igračnici kada je kazao da onaj prokleti trgovac putuje poštanskim kočijama. Po načinu kako nas je gledao tamo u kavani pomislio sam da možda i nije bio u jednoj od kočija koje smo napali — glasno je razmišljao Ralph dok su jednolično promicali kroz noć, a grad se više nije vidio u pozadini.

— Znam što ćeš kazati, Buck — da smo bili zamotani i maskirani. Da, onda mi se činilo da je to dovoljno, ali sada mislim drugačije. Jedino što je sigurno jest činjenica da je trgovac zurio u nas i da je došao iz Laramieja i da zna o prepadima. To mi je dovoljno. Čak i ako nemam pravo, mnogo ću bolje spavati ako između njih i nas bude što više milja!

Buck nije proturiječio, ali se vidjelo da žali što je morao napustiti Shoshone.

— Bio je to stvarno zgodan gradić, Ralph!

— Da, ukoliko si metodist, svaka-ko!

Zapadni krajevi nisu im bili poznati. To ih nije previše smetalo, naročito ne Bucka, kojeg je općenito jako malo što smetalo, ali Ralph, koji se već mnogo bolje osjećao kada su oko njih bila otvorena prostranstva, sada je pokušavao dozvati u sjećanje neke podatke o Nevadi. Znao je onako općenito da na jugu graniči s Kalifornijom i da se tamo protežu planine Sierra koje su se proslavile kao grobnica tisuća prvih doseljenika. Razmišljao je da li da krene prema tim planinama, jer potjere uglavnom, a naročito ako se sastoje od oženjenih muškaraca ili ljudi koji su vlasnici trgovina, vrlo rijetko kreću za tragom onom ustrajnošću koju imaju potjere koje žele uspjeh u lovu na ljude. Svakako da pomisao na gorski lanac neće oduševiti članove potjere.

Ralph je imao vrlo nejasan pojam o poziciji tih planina. Sada je bilo najvažnije da između njih i potjere iz Shoshonea bude što više milja, a da se to postigne trebalo je oštro jahati nizinom gdje je bila dobra vidljivost na sve strane.

Noć je bila bez mjeseca, a to je uvelike pomoglo. Čak i ako ne budu znali kuda idu i gdje se nalaze, mrak će im biti saveznik.

Nakon nekoliko milja Ralph zaustavi konja, sjaše i prisloni uho na zemlju osluškujući dugo da uhvati eventualne vibracije tla koje izaziva velika skupina jahača. Kada je ustao otrešajući prašinu s koljena, Buck ga zapita što je čuo.

— Ništa! Upravo ništa!

— Misliš da još uvijek imaju sastanak? — zapita Buck, a zatim se nasmiješi, jer mu je odjednom pala na um neka ideja.

— Dovraga, da sam ja na bilo kakvom sastanku u salunu, mi ja ne bih žurio, sigurno!

Ralph je šutke uvijao cigaretu, zatim je zapali u unutrašnjosti šešira i pogleda unatrag u pravcu Shoshonea. Sigurno da ne bi imalo smisla skupiti ljude za potjeru, naoružati ih, organizirati, a zatim ne krenuti za tragom razbojnika.

Buck se odjednom uspravi u sedlu gledajući na sjeverozapad.

— Ralph, sjaši i osluhni još jednom. Kunem se da sam čuo nešto tamo desno naprijed.

Ralph ponovno klekne na zemlju, osluhne neko vrijeme a zatim, dok je ustajao, žmirkao je gledajući u smjeru kuda je i Buck gledao.

— Jahači — reče polagano, baci cigaretu i ugazi je čizmom u mekanu proljetnu travu te krene prema konju.

Buck je nepomično sjedio u sedlu i osluškivao.

Konačno su jasno razaznali zvuk. Tko god da je bio tamo u mrkloj noći, nije žurio. Išli su ravno prema mjestu gdje su stajali Ralph i Buck.

Buck podigne ruku s uzdama, okrene se bez riječi i povede konja prema jugu. Ralph ga je slijedio.

Nakon pola milje ponovno su zastali, sjahali i stali pokraj glava svojih konja da spriječe rzanje.

— To nije potjera — promrmlja Buck kad su ponovno začuli šumove. — Osim ako nisu krenuli na sjeverozapad, razdvojili se i sada idu natrag prema gradu. Ako to čine, Ralph, mi smo sigurno odsječeni!

Ralph je već razmišljao o toj mogućnosti. Ako je to stvarno tako, razmišljao je, onda ti trgovci znaju mnogo više o lovu na ljude nego

što je Ralph zamišljao da ljudi iz grada mogu znati.

Ipak, nije mogao vjerovati da je to stvarno tako. Razlog za to bila je činjenica da sat ranije, kad je osluškivao tlo, nije bilo zvuka potjere.

Buck, koji je imao vrlo oštar sluh, nagne se i reče:

— Dva ili tri čovjeka, Ralph. Idu natrag prema gradu, ali malo jugo-zapadno.

U daljini se začuje rzanje konja. Ralph i Buck hitro pokriju rukama mekane njuške svojih konja da spriječe odgovor.

Odjednoj se više nije čuo nikakav zvuk s mjesta gdje su bili jahači. Ralph opsuje:

— Dovraga, sada znaju da nisu sami ovdje! Konji su to osjetili!

Buck, koji je bio vječiti optimist, reče:

— To ne znači da smo otkriveni. Mogu to biti i neki konji-lutalice s nekog ranča, ili čak divlji konji.

Ralph ga prezrivo pogleda.

— Uistinu? Zašto onda naši konji nisu odgovorili?

Buck je šutio. Tišina koja je nastala, teško ih je pritiskala. Ralph odjednom pruži uzde svog konja Bucku i reče:

— Drži ih da budu mirni i ne miče se odavde. Idem tamo da vidim što je na stvari. Sve mi se čini da nas opkoljavaju.

Ralph izvuče vinčesterku iz sedla i krene pješke u noć. Noć je bila prilično topla. Iako je nebo bilo čisto i posuto zvijezdama, vidljivost zapravo nije bilo dobra. Sve što je bilo potrebno da učini da bi bio nevidljiv, bilo je da potrbuške legne u travu.

Bio je vrlo oprezan. Nije se brinuo o tome što bi netko mogao čuti njegove korake, jer je trava bila sočna i dosta bujna te je prigušivala korake. Ono što ga je zabrinjavalo, bio je čovjek ispred njega, koji je činio vjerojatno isto što i on. Pri pomisli na to Ralph skrene malo i u cik-cak liniji pođe prema neznancima. Ovaj manevar trebao je smanjiti šanse za neočekivani susret.

Jahače je spazio kada je jedan od konja kopitom udario o zemlju i puhnuo zrak kroz nozdrve. U mislima je zapamtio položaj, zatim legne u travu i puzajući krene nekoliko metara dalje dok ih nije dobro vidio.

Nisu bila trojica, već samo dvojica. Nisu sjedili na konjima, već su stajali pored glava svojih konja na isti način kao i Ralph i Buck.

Ralph se sasvim priljubi uz zemlju i privuče pušku ispod sebe tako da slučajni odsjaj čelika ne oda njegov položaj. Pokušao je razaznati pojedinosti.

Ljudi su neko vrijeme šutjeli, a zatim jedan od njih reče:

— Dovraga, Cuff, nema nikoga tamo dolje! Ne volim stajati ovako mirno! Krenimo odavde!

Druga vitka prilika nije odgovorila niti se pomakla. Koliko je Ralph mogao vidjeti, drugi je čovjek bio jači, širi i kad se malo okrenuo, Ralph spazi odsjaj zvijezda na dršku revolvera optočenom slonovom kosti.

Ralph hitro počne puzati natrag. Sada je bio siguran tko je taj čovjek. Takav revolver optočen slonovačom bio je vidio na Peteu Jenningsu, a i stas je odgovarao njemu. Ako je Jennings ovdje s još nekim iz grada, možda kojim trgov-

cem ili nekim drugim kauboajem, tada je potjeri sigurno uspjelo da na neki način pretekne Ralpha i Bucka. To je značilo da će ih naći kada počnu stezati obruč prema gradu. Jedina šansa bila je da krenu ravno na jug.

Bio je nestrpljiv da se što prije vrati do Bucka, te ustane prije nego što se bio dovoljno udaljio od dvije prilike. Budući da nije bilo nikakvog znaka opasnosti, vjerojatno je prošao nezapažen.

Buck je čekao stojeći između njihovih konja. Posljednjih stotinjak metara Ralph je prešao trkom, tako da je stigao bez daha do Bucka. Pograbi uzde i reče:

— Moramo smjesta prema jugu! Jedan od ove dvojice momaka ima revolver optočen slonovačom, to je Pete Jennings.

Hitro krenu odmjerenim korakom da izazovu što manje buke, ali obojici bi bilo milije da su mogli podbosti konje svom snagom. To je bio razlog zbog kojega su platili tu nečuvenu cijenu za konje — željeli su životinje kojima se obični kaubojski konji ili konji sa ranča ne mogu približiti u punom trku.

Buck otkine komad duhana od grude koju je imao u džepu, ugura ga u usta i okrene se u sedlu da baci pogled unatrag. Kada se ponovno okrenu, ljutito pljune i reče:

— Znaš, ako sada slušaju, lako će otkriti buku koju mi stvaramo!

Ralph odgovori ljutito:

— Dovraga, što drugo možemo učiniti? Da poletimo?

Još su neko vrijeme jahali polagano, a zatim su krenuli punom brzinom. Nakon nekoliko milja malo

istočno od njih odjekne prasak puške.

Buck je reagirao prije Ralpha. Imao je munjevite reflekse. Imao je kolt u rukama prije nego što je zamro štektavi zvuk vinčesterke. Vidjeli su crveni bljesak plamena, ali metak nije prošao blizu njih.

Ralph podigne ruku i odsječeno reče:

— Nemoj pucati! Pucaju nasumce, ne vide nas!

Ralph je već bio otkočio i uperio kolt, ali je zastao s prstom na obaraču. Konačno je zakočio otponac i spustio ruku.

— Kakav glupan! — reče prezirno. — Mogli su to biti neki drugi članovi potjere, mogao je pucati na svoje...

— Šuti! reče Ralph.

Ponovno su sjahali i stali pored glava svojih konja da osluhnu.

Prokleti glupan! — prezirno će opet Buck. — Mogao je to biti netko od potjere!

— Umukni! — viknu Ralph i sagne se nisko uz glavu svog konja da bolje čuje.

Čovjek koji je pucao, sad je nestao. Nisu ga čuli odjahati, ali znali su da je otišao, jer su njihovi konji nakon nekog vremena prestali osluškivati u tom pravcu.

Buck je bivao sve više ozlojeđen. Što je dulje stajao na mjestu, zlovolja u njemu je više rasla.

— Samo luđak je bio u stanju upotrijebiti takvu pušku! — mrmljao je. — Tu je moglo biti i neko zalutalo govedo ili nečiji odlutali konj!

Ralph se neko vrijeme suzdržavao od komentara, ali kada više nije mogao izdržati, reče:

— Tko je ikada rekao da članovi potjere imaju nešto u glavi? Što očekuješ od grupe zaplašanih građana noću u preriji? Sigurno, bilo je glupo to što je učinio, ali ne trebaš više o tome razmišljati!

Kada su poslije odučili da krenu dalje prema jugu, Buck je još uvijek bio pod dojmom onog pucnja. Sigurno, tko god da je bio tamo dolje i opalio onaj hitac, mogao bi to opet učiniti ako začuje neke sumnjive zvukove.

Međutim, to se nije desilo. Desilo se zato nešto drugo.

Upravo u trenutku kad su Ralph i Buck namjeravali krenuti dalje, s obje strane prema njima pojavile su se dvije grupe jahača presjecajući na taj način Ralphu i Bucku bilo kakvu mogućnost bijega. Ralph povuče konja unatrag i spuzne na zemlju te povuče i konja za sobom. Pograbi pušku i legne iza konja koji mu je poslužio kao zaklon, te položi pušku na sedlo. Drugo im ništa nije preostalo da učine.

VII

Prema njima dolazilo je najmanje šest jahača. Izgledali su isto tako iznenađeni kada su ugledali dvojicu momaka s uperenim puškama, kao što su to bili Ralph i Buck kada su ih spazili. Za trenutak su svi nepomično stajali, a zatim jedan od jahača vikne:

— Spustite puške! Ovo je potjera iz grada!

Ralph je imao spreman odgovor, ali ne reče ništa.

Što li ljudi u toj grupi misle o njima dvojici? Ne samo da nije

pomakao pušku, već ju je laganim pokretom ruke otkočio. U potpunj noćnoj tišini ovaj karakterističan zvuk nitko nije mogao krivo protumačiti.

Drugi jahač, ovaj put oštrijim glasom i zapovijedajućim tonom, reče:

— Ja sam šerif Wilson! Ovi ljudi oko mene su službeni članovi potjere. Odložite puške i kažite nam gdje su ostali članovi potjere!

Buck upitno pogleda Ralpa koji je neko vrijeme nepomično stajao i na tren se činilo kao da je izgubio povjerenje u samoga sebe, zatim reče:

— Otkuda da mi znamo gdje su?

— Pa — uzvikne šerif — kuda su nestala ona dvojica bandita? Ako vas dvojica niste bili s McCullomovom grupom već ste jahali prema jugu i zapadu, trebali ste ih vidjeti, barem ste ih trebali čuti!

Ralph duboko uzdahne i malo spusti pušku sa sedla.

— Jeste li čuli pucanj iz karabina malo prije? — zapita.

Šerif Wilson čuo je pucanj, te reče:

— Zbog toga smo i krenuli ovamo. Gdje je on?

Ralph se okrene prema sjeveroistoku.

— Tamo, u pravcu grada. Samo, mi nismo vidjeli njegovog sudruga. Ni njega zapravo nismo vidjeli, samo smo čuli pucanj. Pucao je na nas nasumce.

Buck je zaprepašteno zurio u Ralpa. Taj izraz nije se izmijenio ni kada su ljudi došli bliže, a Ralph rekao:

— Nismo znali da li je to jedan od njih dvojice ili netko od vas!

Šerif tek letimično pogleda Ralpha, a zatim ustane u stremenima i zagleda se prema gradu i prema sjeveru. Zatim mahne rukom i reče:

— Nekolicina momaka neka krene i pogleda tamo, samo nemojte previše daleko, jer bi vas ostali članovi potjere mogli zamijeniti za razbojнике! Mi krećemo uskoro za vama.

Šerif se zatim spusti u sedlo, ogleda se i reče:

— Gdje je McCollum?

Ralph odmahne glavom.

— Pojma nemamo!

— Da li ste vas dvojica s njim jahali?

Ralph mu okrene leđa da bi stavio pušku natrag u sedlo, te odgovori s leđa:

— Ne, mi smo kasnije krenuli. Nitko nas nije obavijestio što se događa dok nismo stigli do staja.

Wilson zategne uzde.

— Možete s nama jahati! — reče i podbode konja. Ostali jahači krenu u grupi za njim. Ralph nije ni dotakao uzde svog konja sve dok svi nisu bili prilično daleko naprijed, zatim nabije šešir na zatiljak, duboko uzdahne i pogleda Bucka.

— Mi nismo ti koje oni traže!

Buck je to već i sam shvatio.

— Tko onda? — upita. — Nisam čuo u gradu nikakve priče o banditima.

Ralph dohvati uzde uzjaše i reče:

— Pojma nemam. Sada je najbolje da krenemo za njima, a poslije, ako nam se pruži prilika, možemo skrenuti na zapad.

Podbodu konje da bi stigli šerifovu grupu. Ona dvojica koje je šerif poslao u izvidinicu, sada su se vrati-

la i priključila grupi. Jedan od njih približi se Ralphu i Bucku te reče:

— Među vama, momci, znadete što ja mislim? Čini mi se da se trgovcu samo učinilo da je prepoznao onu dvojicu koji su zaustavili kočiju deset milja ispred grada i uzeli poštanske vreće, te danas ovdje nema nikakvih bandita!

Ralph je pažljivo slušao, neko vrijeme šutio, a zatim polagano zatrese glavom:

— Mora da si se prevario, prijatelju! Netko je sasvim jasno pucao na mog prijatelja i mene pred nekih pola sata!

Momak se nasmije, a zubi mu zabjelasaju na mjesecini:

— Da, to mora da je bio netko od momaka koji jašu s Andyjem McCollumom. Svi su oni iz grada, a takvi su u stanju učiniti neku glupost, kao što je pucanje nasumce.

Ralph pogleda Bucka. Ovaj put Buck srećom nije izvalio da su njih dvojica vidjela tamo neke ljude. Bili su sigurni jer Ralph je otpuzao do njih i jasno vidio obojicu. No Buck je šutio jer mu Ralph nije bio kazao sve detalje o njima tako da je bilo lako moguće da i Buck misli da su to bila dvojica iz potjere.

Bila je to prilična zbrka čak i za ljude koji su bili u potjeri, a kamoli ne za momka poput Bucka Emoryja.

Uz šerifa je bio i njegov brat, a ostali članovi potjere bili su uglavnom stočari. Ralph je pogledom tražio Petea Jenningsa, ali njega nije bilo u šerifovoj grupi. Sada je bio uvjeren da je čovjek s revolverom optočenim slonovačom sasvim slučajno bio rastom sličan Jenningsu i slučajno je nosio isti ukrašeni kolt.

Takvi pištolji nisu bili rijetki kod dobrih strijelaca. Njih doduše nisu nosili obični jahači i gonioci stoke, već vrhunski strijelci, kradljivci stoke, rančeri i slični — ljudi koji su imali novaca za takve stvari.

Šerifov brat malo zaostane da bi ga Ralph i Buck sustigli. Ljudi su oprezno napredovali prema sjeveru. Govorili su poluglasno sve dok šerif nije rukom dao znak da se rašire u obliku lepeze i pročešljaju područje.

Ukoliko su McCollumovi ljudi bili zapadno, Wilsonova grupa istočno, te ukoliko je McCollumova grupa također pročešljavala područje u širokom luku, te ukoliko onoj dvojici bandita već nije uspjelo da pobjegnu, sasvim su sigurno trebali pasti u klopku.

Ralph se nagne Bucku i tiho mu reče da se ne udaljava previše, te da stalno nastoji biti u vidokrugu. Ralph je još uvijek namjeravao da diskretno nestane kada se i ako za to pruži prilika.

Međutim, prilika se nije pružila.

Netko je daleko naprijed kriknuo dugim, zavijajućim krikom, a zatim se s Ralphove i Buckove lijeve strane razliježe prasak puške. Buck se instinktivno baci postrance uz vrat konja iako se činilo da plameni jezici lete u drugom pravcu, a ne prema njima.

Ralph je objema nogama skočio na zemlju i dograbio svoju vinčesterku. U bljedoj svjetlosti mjesečine i ostali ljudi iz potjere činili su isto. Šerif je svima naredio da za sada ne pucaju.

Izgledalo je kao da se borba vodi nešto dalje od njih. Najmanje dvojica jahača jahala su punim trkom, a

grupa od četiri ili pet ljudi progonila ih je.

Ralph se uspravi u sedlu da bi bolje vidio. Izgledao je da onoj dvojici neće uspjeti umaći potjeri koja im je bila za petama. Odjednom se ta dvojica razdvojiše i svaki krene na svoju stranu. Šerifu se učinilo da bi ovaj manevar mogao imati uspjeha, te vikne:

— Hal, pođi s trojicom momaka za onim koji kreće prema sjeveru! Ostali sa mnom!

U sveopćem metežu koji je nastao Ralph u prvi mah nije zamijetio da su on i Buck razdvojeni, sve dok se nije ogledao jašući u galopu između druge dvojice jahača sa šerifom na čelu. Bucka nije bilo na vidiku. On opsuje, a jedan od jahača pored njega krivo shvati značenje te psovke, te ohrabrujući reče:

— Ne brini, uhvatit ćemo ga!

Međutim, to se nije dogodilo. Jahač koji je jahao prema jugu, ili je zaobišao i sada bio iza leđa svojih progonilaca, ili je dobro poznavao taj kraj te je našao mjesto gdje se sakrio. Uglavnom, nestao je s vida.

Jahali su galopom dobre dvije milje prije nego što je šerif zaustavio grupu i ogledao se. Ništa se nije micalo dokle je pogled sizao. Nije imalo svrhe ni leći na zemlju i osluškivati tlo, jer su ostali članovi potjere bili raštrkani posvuda i svi su jahali galopom.

Wilson zlovoljno sjedne i opsuje. Taj trenutak Ralphu se to nije činilo ništa neobično. Kasnije da. Jer je njegov brat bi ispričao Ralphu i Bucku da je šerif mnogo dulje bio kauboj i gonič stoke nego što je bio šerif.

— Lupežu je uspjelo umaći! — mrmrljao je ustajući i tjerajući konja korakom. — Da je vidljivost bila bolja...

Ralph uvijek cigaretu i zapali, te ponudi i jahača pored sebe. Zatim grupa polagano krene natrag.

Ralph je želio pitati nešto više o tim razbojnicima, ali se predomisli. Umjesto toga napeto je slušao što drugi govore. Toliko se bio koncentrirao da nije čuo nikakve druge zvukove sve dok šerif Wilson, koji je jahao nekoliko metara ispred njega, nije nenadano povukao uzde konja napeto gledajući prema sjeveroistoku.

Nakon nekoliko minuta raspoznao je šerifova brata i Bucka kako jašu usporedno, a iza njih još nekolicinu jahača. Šerifov brat mahne rukom i pokaže u daljinu:

— McCollum ga još uvijek slijedi prema brežuljcima na sjeveru.

Spusti ruku i zagleda se iza sebe.

— Sve mi se čini da ni on neće imati uspjeha!

Neko su vrijeme plagano jahali da ugrijanim konjima omoguće da se ohlade. Šerif je zamišljeno trljao bradu i zurio u mrak oko sebe. Zatim izusti primjedb u koja je već bila pala na um Ralphu:

— Tko god da je bio, dobro poznaje ovaj kraj!

Jedan od rančera potvrdi:

— Kladim se da je tako. Osim toga sasvim je sigurno da su imali vrlo dobre konje. Jedna mi stvar ipak nije jasna — zašto su se još uvijek zadržavali u blizini Pawnee Butta? Da sam ja orobio poštansku kočiju i pobjegao s poštanskim vre-

ćama, otišao bih što je moguće dalje od tog mjesta!

Šerifov odgovor na ovu primjebu pobudio je Ralphov interes. Šerif reče:

— Oni pripadaju ovamo, eto, zato su ovdje! Da nisu odavde, kako bi im inače uspjelo da nam umaknu kroz prste kao što jesu?

Svi su se složili s tim mišljenjem. Netko postavi pitanje na koje je i Ralph želio, znati odgovor:

— Kako se moglo dogoditi da ih trgovac prepozna u gradu, šerife?

— Ne njih, već njihove konje — reče šerif. — konje! Trgovac je bio u kočiji koju su zaustavili, ali lica su im bila pokrivena. No konje je mogao dobro vidjeti. To je bilo ono zbog čega nas je zvao u salun. Međutim, kada smo stigli do konjušnice, konja više nije bilo, a ni njihovih vlasnika.

Ralph je oprezno ugasio čik na vrhu sedla. Razmišljao je da li da reče nešto o tome kako se prikrao do one dvojice u mraku i dobro ih pogledao. Odlučio je da šuti jer mu je, upravo dok je razmišljao da li da to kaže ili ne, pala mu na um pomisao da je to ipak bio Pete Jennings.

Šerif Wilson krenuo je konačno prema grupici jahača koju je predvodio Andrew McCollum. Razgovor je utihnuo. I ljudi i konji bili su prilično umorni, a osim toga i uspjeh potjere je izostao.

Ralph je bio šutljiv iz drugih razloga. Od progonjenih postali su poštovanja vrijedni članovi potjere. Čak i da ta činjenica nije bila dovoljna da ušutka Alpha, pomisao na onu drugu prisiljavala ga je da šuti.

Dok je jahao kroz noć koja je sada postala hladna, jer se već bližila ponoć, razmišljao je da li da svoju tajnu saopći šerifu. Čak i da mu kaže da je siguran da poznaje jednoga od razbojnika, bio je uvjeren da mu šerif ne bi vjerovao.

VIII

Ralph i Buck razgovarali su o tome slijedeći dan nakon doručka dok su hodali prema konjušnici da s kovačem dogovore o stavljanju novih potkova konjima.

Jutro je bilo jasno, toplo i sunčano. Sjeli su na crvotočne balvane ispred konjušnice i sve još jednom dobro razmotrili.

Buck je još uvijek bio pod dojmom naglog preokreta situacije prošle noći, a Ralphu su još uvijek nedostajali odgovori na neka pitanja. Jedno se odnosilo na Petea Jenningsa. Što li je on radio tamo vani ispred potjere, kada su ga oni vidjeli ranije te iste večeri kako jaše u grad? Osim toga njegovo je mjesto među članovima potjere.

Drugo pitanje na koje Ralph nije uspio odgovoriti odnosilo se na trgovca koji je prepoznao konje koje su navodno jahali pljačkaši poštanske kočije.

Stvarno nije bilo jasno što su ljudi koji su opljačkali poštansku kočiju blizu Shoshonea još uvijek radili ovdje? Čak je i Buck to spomenuo, a povod za to bilo je njegovo i Ralphovo iskustvo.

— Mora da su ludi. Svatko tko ima i malo pameti u glavi nastojat će da umakne što dalje od tog mjesta!

Ralph je zamišljeno uvijao cigaretu. Možda to, rekao je Bucku, ovisi o tome pred koliko su vremena opljačkali kočiju. Buck se namrštio.

— Kakve to ima veze? Trebali su dati petama vjetra onog trena kada je kočija krenula dalje, a da se ni ne ogledaju!

— Pretpostavimo — reče Ralph — pretpostavimo da su bila trojica umjesto dvojice i da su kočije napali jučer ili možda prekjučer, a da su trebali još nekoga vidjeti ovdje u okolici Shoshonea prije nego što nestanu odavde.

Ralph zapali cigaretu i nasloni se na drvo gledajući u pravcu saluna.

— Jedan od one dvojice koje sam vidio jučer u mraku tamo vani bio je Pete Jennings. Tada sam mislio da samo sliči na njega, jer sam smatrao da je Pete Jennings među članovima potjere. Ali nije bio. Kada malo bolje razmislim o tome, nakon što su ona dvojica uspjela pobjeći, Buck, siguran sam da je to bio Pete Jennings!

Čak se i Bucku to učinilo značajnim.

— Gdje je tada bio drugi bandit? Zar nisi rekao da je Jennings bio jedan od njih?

Ralph to nije znao, ali nije vjerovao da je Jennings sudjelovao u pljački kočije.

Tada ugledaše krupni lik kako izlazi iz zgrade zatvora i kreće prema radionici sedla. Ralph ustane i reče:

— Pođimo da čujemo što šerif kaže!

Buck ustane.

— Zar ćeš mu kazati da je Pete Jennings bio tamo vani prošle noći?

— Naravno da ne. Jennings je važna ličnost u gradu. Tko bi vjerovao nama dvojici?

Krenuše cestom pored trgovine, saluna, pozdraviše nekoliko građana s kojima su zajedno jahali prošle noći i kada konačno skrenu u radionicu sedla, nađoše šerifa i njegova brata u ozbiljnom razgovoru o događajima prošle noći. Obojica su samo kimnula u znak pozdrava i nastavila dalje razgovarati. Zapravo, šerif se čak obratio Ralphu da potvrdi neke činjenice od prošle noći:

— Kad je onaj momak pucao jučer na vas, momci, zar nije bio negdje prema istoku u pravcu grada?

Ralph kimne.

— Da. Dolazio je s juga. Bio nam je negdje s lijeve strane i nešto iza nas.

Ralph se odjednom prekine. Sada mu je sve bilo jasno! Tamo su svakako bila trojica, jer je onaj koji je pucao na njih bio prema istoku, a ostala dvojica do koje se bio prikratio, bila su dalje prema zapadu. Znači, ta su se trojica na neki način rastala nešto ranije.

Šerif koji nije znao da su bila trojica, pogleda brata i reče:

— Čini se da su se sastali neposredno prije nego što su jahači iz McCollumove grupe naišli na njih.

Hal nije bio uvjeren u to.

— Kako su se, dovraga, našli u onom mraku, i to uz dvije potjere između njih?

Šerif je bio uporan. — Možda su imali dogovoren neki signal, možda zvižduk ili slično.

— A možda — reče Hal ironično — možda i nisu oni pucali, možda

je to učinila neka budala iz McCollumove grupe!

Ralph pođe prema peći na kojoj je stajao vrč s kavom i ulije malo u šalicu. Zatim reče:

— Šerife, nas dvojicu nešto zanima. Naime, zašto bi dvojica bandita nakon što su napali kočiju, ponovno došli u grad?

Šerif je očitito već ranije očekivao to pitanje, jer mu je odgovor bio brz i bez oklijevanja:

— Bili su maskirani kad su zaustavili kočiju. Nitko ih ovdje u gradu ne bi prepoznao. Ipak, u kočiji je bio onaj trgovac koji je dobro zapamtio njihove konje. On je prepoznao te konje u gradu dan nakon pljačke.

Ralph je polako ispijao kavu. Zatim reče:

— Znači, pljačka se dogodila prekjueer, zar ne?

— Da.

Buck glasno izrazi svoje misli.

— Nema baš previše logike u tome! Najprije su orobili kočiju, a zatim još švrljaju ovuda nekoliko dana!

Šerifov brat se nasmije.

— O tome smo upravo razgovarali.

Šerif je bio zadovoljan.

— Ne zanima me zašto su to učinili! Očito je jedino to da su bili sigurni da ih nitko neće prepoznati. Ono što je bitno jest činjenica da su nam umakli prošle noći i sad su sigurno izvan granica države!

Duboko uzdahne i nastavi:

— Jutros sam poslao trojicu iskusnih ljudi da pregledaju tragove, ali ne očekujemo previše, a reći ću vam i zašto. Jučer, dok smo mi bili u potjeri, nekoliko je rančera istra-

žilo teren oko grada i ustanovilo da su jahali nepotkovane konje.

Ralph se na čas zamisli nad tom izjavom, a zatim reče:

— To su očito bili profesionalci. Nije moguće pronaći trag na otvorenoj ravnici gdje deseci odbjeglih konja s rančeva slobodno lutaju nepotkovani. Ovi banditi su se dobro razumjeli u posao!

Ralph ispije kavu i vrati šalicu na policu iznad peći. Zatim se nasmije i reče:

— Buck i ja smo upravo bili kod kovača i dali našim konjima staviti nove potkove. Idemo vidjeti kako posao napreduje.

Kada su izašli iz dućana, Ralph zamišljeno krene prema južnom dijelu grada. Kada su bili blizu zgrade zatvora, reče:

— Možda šerif nema pravo, Buck. Možda ti momci i nisu izvan granica.

Buck ga je zaprepašteno gledao.

— Nakon što se pucalo na njih prošle noći?

— Možda nisu uspjeli obaviti posao s Jenningsom — objašnjavao je Ralph. — Sigurno da nisu imali puno vremena prije nego što je na njih naišla grupa jahača iz potjere. Znaš što, kad kovač završi s našim konjima, predlažem da malo odjašemo do mjesta gdje Jennings ima svoj ranč.

Buck se složio.

— Naravno. Misliš da su banditi skrenuli i pošli na Jenningsov ranč?

Ralph se smiješio.

— Sigurno je da su nekuda skrenuli. A ako nisu dovršili posao s Jenningsom, kuda bi najvjerojatnije mogli poći? On ih može sakriti

ako to bude potrebno. Do sada nisam čuo ništa protiv Jenningsa, barem ne ništa ozbiljno. Zapravo, da ga nisam vlastitim očima vidio kako razgovara s razbojnicima tamo vani, možda ni ja ne bih povjerovao da ima ikakve veze s njima.

Buck se nakašlje.

— Da, imaš pravo. Momak koji ima veze s banditima koji su opljačkali kočiju sigurno je i sâm pokvaren.

Kovač je bio završio potkivanje crnog konja i sada je upravo potki-vao smeđega kada su vlasnici ušli u malu, prljavu i ugrijanu radionicu. Kovač je bio krupan čovjek srednjeg rasta, plave kose i živih plavih očiju. Kada je došao do nakovnja da bi oblikovao užarenu potkovu, nasmije se i reče:

— Ovo je prvi par konja ovdje otkad imam radnju, koji nisu na neki način označeni. Ukoliko nema ju veliki znak na sapima ili boku, onda sigurno imaju na uhu.

Živahne plave očice zadubile su se u Ralpa i Bucka.

— Sami ste uzgojili ove konje, momci?

Ralph odgovori:

— Kupili smo ih od čovjeka koji ih je uzgojio.

Kovač uzdahne i ponovno stane udarati i oblikovati potkovu. Dok je provjeravao svoj rad, reče:

— Krasne životinje. Rijetko se kada ovdje vide plemeniti jahači konji.

Još nekoliko puta snažno udari potkovu koja se već počela hladiti, zatim odloži čekić. Uzme potkovu i oprezno ju položi na pripremljeno kopito. Pojavi se dim, kopito zacvr-

či, a kovač pažljivo pogleda da li potkova ispravno prijanja uz kopito. Zatim potkovu uroni u kablič vode i počne oblikovati drugu potkovu.

— Bili ste s potjerom prošle noći? — zapita. — Ja sam bio u krevetu, te čak nisam ni znao što se događa sve do jutros kada mi je Amos ispričao.

— Da, bili smo vani — reče Buck — ali sve se svelo na dosta jahanja i priličnu zbrku.

Kovač se nasmije.

— To je obično tako. Ja više ne sudjelujem u potjerama. Nekada jesam. Katkada sam jedva čekao da se organizira. Ali s vremenom čovjek postaje stariji, a time i polaganiji, a možda i ljeniji.

Odabrao je još jednu neobrađenu potkovu i stavio je na ognjište da se užari.

Ralph reče:

— Na kojoj je strani Jenningsova farma?

— Jugoistočno, oko pet-šest milja — odgovori kovač vičući da bi nadjačao šištanje mijeha. — Možete krenuti ravno poprijeko a da ne idete putem kojim vozi poštanska kočija. Uštedjet ćete barem jednu milju jahanja. Nećete promašiti. Tamo nema drugih zgrada. Oko hambara i stambene zgrade ima nekoliko velikih stabala. Zapadno od hambara je nekoliko obora.

Plave očiце proučavale su Ralpa i Bucka.

— Idete do Petea zbog zaposlenja?

— Možda — odgovori Ralph — već smo o tome razgovarali.

Kovač kimne. — Vjerojatno će vas unajmiti. Čuo sam da je nekoliko momaka otišla od njega prošle

sedmice. Ukoliko već nije nekoga našao, sigurno će vas uzeti.

Ralph je sjeo na preokrenutu bačvu i promatrao kovača kako radi. Bio je iskusan radnik. Svaka kretanja bila je proračunata i nije gubio snagu na nepotrebne pokrete. Bio je savjestan u poslu, a to je bila jedna od osnovnih i neophodnih osobina u zemlji gdje se sve kretalo pomoću konjske snage. Površno pričvršćena ili nepažljivo postavljena potkova osakatila je već mnoge dobre konje. Često je takve životinje trebalo ubiti, jer su bile upropaštene. A stočari su često bili isto toliko ponosni na svoje najbolje, najvjernije i najizdržljivije konje kao i na svoju djecu. Stoga je bilo nedopustivo upropastiti ljudima najbolje jahaće životinje.

Kada je konačno i smeđi konj bio potkovan i sređen račun s kovačem, Ralph i Buck povedu konje do konjušnice gdje su bile smještene njihove stvari, sedla i ostalo.

Amos Butterfield pospana lica izađe im u susret. I on je bio član potjere prošle noći, te je izgledao umoran, neispavan i loše volje.

Osedlali su konje i krenuli lagano niz ulicu do donjeg dijela grada, a zatim van iz Shoshonea u pravcu jugoistoka.

Postajalo je toplije. U stvari, kada su bili nekoliko milja udaljeni od grada, bilo je uistinu vruće. Buck bi to možda i zamijetio, ali Ralph je imao u glavi neke druge misli, te ga vrućina uopće nije smetala.

— Kovač je rekao da su dvojica otišla od Jenningsa prošle sedmice — izjavi Buck. — Zar to ne

izgleda čudno, ili se to meni samo čini?

Kako Ralph nije ništa odgovorio, on nastavi:

— Misliš da bi to mogla biti ona dvojica što su napala kočiju?

— Da.

Buck se namršti.

— Možda je tako. Ako je doista tako, zar to ne znači da su Jennings i ta dvojica planirali sve unaprijed? Najprije su otišli od Jenningsa, zatim su zaustavili kočiju, a potom su se vratili do Jenningsa.

Ralph se nasmije.

— Upravo sam o tome i ja sada razmišljao.

— Zašto? — zapita Buck. — Zašto bi oni sve to isplanirali, a zatim toliko riskirali?

Ralphovog smiješka nestane. Izgledao je ljutito.

— Odakle, dovraga, da ja to znam?

IX

Kovač je imao pravo. Jenningsova farma bila je uistinu jedina naseobina jugoistočno od Shoshonea. Zemlja je bila dobra, iako se na krajnjim rubovima prema istoku zamjećivala na travi smečkasta boja, što je značilo da debljina zemljanog sloja ne iznosi više od nekoliko centimetara, a ispod toga leži stijenje ili nepropusni slojevi. Drugdje je ispaša bila dobra.

Zgrade su bile u sjeni visokog drveća. Bile su to građevine od drvenih trupaca dosta davno izgrađene. Jedino su dvije zgrade izgledale nešto novije. Cijeli kompleks je davao dojam stabilnosti i trajnosti.

— Stara farma — ustanovi Ralph zaustavljajući konja i naslanjajući se objema rukama na sedlo. — Ne vidim nikoga uokolo, a ti?

Buck odmahne glavom.

— Ne. Možda su vani. Sada je vrijeme za obilježavanje stoke ovdje u Nevadi.

Pošli su bliže kući. Uskoro su ugledali jahače, a zatim i krivonogog starca sa starom vrećom od brašna umjesto pregače koji se gegao prema užetu pričvršćenom između dva stabla. Vješao je bijeli komad platna. To je bila uobičajena praksa u svim stočarskim krajevima — momci su izdaleka mogli vidjeti bijelu mrlju koja je označavala da je ručak spreman. Ljudi su kretali iz svih smjerova na taj znak.

Buck uzdahne:

— Ova me krpa na nešto podsjeća. I mi već odavno nismo jeli.

Ralph kimne.

— Da. Eno jahača. Možda bismo trebali poći dolje prema kući. Ako su nas vidjeli, izgledat će neobično da stojimo ovdje poput dvojice nepovjerljivih Indijanaca, a da im se ne javimo.

Buck se nasmiješi.

— Ovdje nas ne mogu vidjeti. Jedva ja njih mogu raspoznati, a oni se kreću!

Ralph se ogleda.

— Pogledajmo malo oko ranča dok oni budu ručali.

Buck je shvatio da je pogriješio onom svojom izjavom. Da se složio s Ralphom, gotovo je sigurno da bi dobili ručak na Jenningsovoj farmi. Ovako je samo čeznutljivim pogledom obuhvatio bijelu mrlju u daljini.

Svuda okolo Pawnee Butta bilo je vrlo malo drvene građe. Možda je jednom i bilo drveta, ali to sada nije bio slučaj.

Istočno od Jenningsovog ranča, gdje je sloj zemlje izgledao tanji, bilo je više uzvisina i udubina u razini pašnjaka. Krajolik je bivao sve divljiji što se više išlo prema jugoistoku. Zemlja prema sjeveroistoku bila je manje valovita, a trava je bila tamnozelene boje i mnogo sočnija i bujnija. Podzemne stijene vjerojatno nisu dopirale dovde.

Ralph i Buck dobro su uočili tu činjenicu. Svaki stočar odmah bi zamijetio takve stvari, ako ni zbog čega drugoga, onda već zbog toga što i cijeli život stočara ovisi o zemlji. Osim toga, ljudi koji su živjeli na otvorenom, naučili su čitati prirodne znakove kao što drugi ljudi čitaju knjige.

Jenningsove stoke bilo je posvuda, a najveći dio bio je sjeverno od ranča. Na desnoj strani sapi jasno se razabirao veliki znak pečata u obliku zubaca pile.

Nakon što su prošli pored nekoliko krda Jenningsove stoke, Buck zamijeti:

— Ne odabire baš prečesto stoku za klanje. Neke od ovih krava stare su koliko i ja!

Ralph kimne.

— Koliko si mladih junaca vidio?

Buck ne odgovori. Milju ili dvije pažljivo je promatrao, a kada su iznenada došli do nekih izbočenih pećina koje su virile iz pašnjaka on reče:

— Zaista, gdje su njegove rasplodne junice?

Ralph se maši u džep i stane tražiti duhan.

— Izgleda da ih uopće nema — reče.

Dok je uvijao cigaretu, lice mu je bilo posve bezizražajno.

— Želio bih saznati nešto više o Petu Jenningsu, Buck. Ima veliki ranč, o tome nema sumnje, mnogo zemlje, poprilično krdo stoke, četiri ili pet kaubojja, ali sve su to stare krave prikladne za klaonicu. Na ovaj način ne može se uspješno baviti stočarstvom!

Ralph zapali cigaretu, otpuhne dim i pogleda Bucka.

— Želio bih da znam nešto više o njemu!

— To si već rekao — odvratí Buck.

— Da, a imam i razloga za to. To me muči već od sinoć. Zašto bi se krupni stočar umiješao u posao s dvojicom bijednih pljačkaša kočije?

Buck otvori usta da nešto kaže, ali se predomisli, zatvori usta i slegne ramenima.

Ralph nastavi glasno razmišljati.

— Što li su uzeli iz te poštanske kočije prekjučer? Sve što sam čuo jest da su uzeli poštanske vreće. U redu, ali još se nitko nije obogatio onim sitnišem kojega se može tu i tamo naći u nekoj omoćnici.

Buck nije sasvim razumio na što to Ralph misli, ali je znao što se od njega u takvim trenucima očekuje, te potrese glavom i reče:

— Zaista ne znam!

— Dakle, ukoliko je Jennings organizirao tu pljačku želeći se domoći poštanskih vreća, znači da je u njima nešto moralo biti!

Buck namršti čelo.

— Što, na primjer?

— Ne znam — prizna Ralph usmjeravajući konja nešto sjevernije od

kamenitog tla. — Ali kada se vratimo, ja ću to saznati!

Buck ispruži ruku.

— Jahači!

To je bilo djelomično točno. Upravo, bila su dvojica na konjima tamo prema istoku, ali su stajali sasvim mirno. Očito su promatrali Ralpa i Bucka. Neko su vrijeme šuteći jahalili dalje, a Ralph je intenzivno razmišljao. Kada su konačno u velikom luku opet krenuli prema gradu reče:

— Čini se da smo dobro učinili što nismo išli dalje istraživati. Ako su se ona dvojica pljačkaša jučer vratila i došla istočno od grada, a ne zapadno, kako su svi mislili, onda nisu mogli naći bolje mjesto da se preko noći sakriju od ovog ovdje.

Buck se uspravi u sedlu, okrene se da pogleda unatrag gdje su bili jahači, no njih više nije bilo na vidiku. Okrene se Ralphu zbunjenog izraza lica.

— Zar misliš da su ova dvojica razbojnici?

Ralph ne odgovori direktno.

— Pa, sigurno da nisu danas imali mnogo vremena prije svitanja da umaknu daleko. Da sam ja bio na njihovom mjestu, ne bih gonio konja do iznemoglosti samo da pobjegnem nekih petnaestak milja, a zatim me uhvati nekolicina kauboja koji su svježi krenuli u potjeru. Ja bih radije našao dobro sigurno mjesto i čekao do zalaska sunca!

Buck je polagano razmišljao o ovoj Ralphovoj ideji. Ponovno se ogleda, ali ne vidje ništa osim divlje, suncem obasjane ravnice. Čak ni stoke nije bilo u tom pravcu. Ponovo se namjesti u sedlu i do

Shoshonea ne reče više ni riječi. Zatim, iako sa zakašnjenjem, zamijeti:

— Moramo saznati više o cijeloj stvari!

To je bilo sasvim jasno. Ostavili su konje u konjušnici i stali ispred zgrade promatrajući jutarnju poštansku kočiju kako promiče pored njih.

Zatim krenu prema salunu. Buck je uspio zatomiti odbojnost koju je osjećao prema nezgrapnom tamnokosom gostioničaru, te uz usiljeni smijehak uzvрати pozdrav i naruči dva piva. Ralphu je prepustio da vodi razgovor.

Gostioničar nije sudjelovao u potjeri prošle noći, ali je do u tančine bio upoznat sa svim događajima. U stvari, jedna primjedba potakne Ralphov i Buckov interes. Čovjek reče:

— Nekolicina kauboja dobrovoljno je pošla potražiti tragove razbojnika. Vratili su se pred sat vremena s jednom praznom poštanskom vrećom. Našli su mnoštvo pisama razbacano svuda uokolo. I njih su donijeli. Ali lopovi su sigurno našli ono što su tražili!

Gostioničar zastane da svojim riječima dađe jače značenje.

— Tri pozamašna čeka koje je kupac stoke poslao pukovniku Southcottu za stoku kupljenu prošle jeseni! Čuo sam da je svota iznosila oko šest tisuća dolara!

Ralph okusi svoje pivo, ispije do polovice, gurne čašu u stranu i prijateljski se nasloni na šank.

— Što mogu učiniti sa čekovima? Čekovi moraju biti potpisani i predani banci, a ovdje u Shoshoneu nema banke.

Gostioničar prezirno pogleda Ral-pha.

— Čak da i imamo ovdje banku, oni valjda nisu toliko ludi da ovdje pokušaju naplatiti čekove. Svatko ovdje poznaje pukovnika Southcotta i svi već sada znaju da su čekovi ukradeni. Ne, ne, oni će te čekove odnijeti nekoliko stotina milja daleko odavde, najvjerojatnije do Las Vegasa ili nekog drugog grada i tamo ih unovčiti!

— Riskantno! — mrmljao je Ralph. — Gotovina bi bila mnogo bolja.

Gostioničar nije o tome raspravljao.

— Sigurno da je bolja, ali kada već dobiješ čekove, nećeš ih valjda baciti?

U to uđe šerif Wilson i pozdravi Ralpha i Bucka kimanjem glave, te pođe do drugog kraja šanka. Kada je gostioničar pošao do njega da primi narudžbu, Ralph zabrinuta lica pogleda Bucka i reče:

— Znaš, Buck; cijela ova zbrka ima sve manje veze. Ako su ono zaista bili razbojnici koje smo vidjeli tamo kod Jenningsovog ranča, ne razumijem zašto već odavno nisu nestali odavde, čak i po danu, ako moraju unovčiti te čekove?

Buck odgovori nešto što zaprepasti Ralpha.

— Pa, oni su već riskirali koliko su mogli, a osim toga ljudi već znaju njihove konje i to će se pronijeti i dalje, možda i do Las Vegasa. Znaš li što bih učinio da sam na mjestu Petea Jenningsa?

— Ne znam. Što?

— Pronašao bih dobrog jahača s dobrim konjem i poslao bih ga u

Las Vegas onog trenutka kad mi razbojnici predaju čekove!

Ralph je zurio u Bucka. Zatim ispije pivo i stavi novčić na šank, još uvijek bez riječi. Zatim mahne glavom dajući znak Bucku da izađe iz saluna. Kada su bili na jarkom podnevnom suncu, Ralph reče:

— Upravo tako se dogodilo sinoć zapadno od grada! Jennings je pošao u susret čovjeku, s kojim sam ga vidio, da mu ovaj preda čekove. U međuvremenu potjera je pošla za dvojicom na konjima koje je trgovac prepoznao. Ostatak priče znaš!

Ralph se okrene i prodorno se zagleda prema vratima saluna. Zatim reče:

— Čini mi se da bi bilo najbolje da o svemu porazgovaramo sa šerifom.

Buck gurne laktom svog druga i promrmlja:

— Pogledaj tamo, Jennings sa svoja tri kauboja!

Ulazili su u grad s donje strane. Jahali su polagano sredinom glavne ulice. Lica su im bila u sjeni oboda šešira. Trojica kauboja uz Jenningsa nisu imala nimalo prijazan izgled. Čak izdaleka Ralph i Buck su osjećali nelagodnost.

Ralph je neko vrijeme promatrao, a zatim lagano dodirne Bucka rukom i krene prema trgovini konjskom opremom. Šutio je sve dok nisu stigli do vrata trgovine, a zatim se okrene i pogleda u pravcu saluna gdje su Jennings i njegovi ljudi upravo silazili s konja.

— Imam loš predosjećaj — reče.

— Ona dvojica koju smo vidjeli tamo kraj Jenningsova ranča na neki su to način saopćila Jenningsu.

— Nisu nas ništa bolje vidjeli nego mi njih — usprotivi se Buck.

Ralph je i dalje netremice gledao u pravcu saluna gdje su četvorica naoružanih ljudi upravo ulazila.

— Ne — reče — ali vidjeli su naše konje. A i onaj prokleti trgovac također nije vidio ništa više do li konja, zar ne?

X

Šerifov brat, koji je bio vlasnik trgovine opremom za konje, prijazno se nasmije kada ih ugleda na vratima. Pošto su Ralph i Buck i dalje poluglasno razgovarali, on odloži alat, obriše ruke o pregaču, i kada su dvojica momaka napokon ušla u trgovinu, on ustane s radoznalim smiješkom na licu, te upita:

— Nešto se događa tamo niz ulicu?

Ralph se napravi kao da je prećuo pitanje. Nasloni se na tezgu i reče:

— Vaš brat je upravo u salunu. Tamo je sada stigao i Pete Jennings sa tri svoja kauboja. Mi bismo željeli porazgovarati s vašim bratom o nečemu.

Izgleda da ovo nije zvučalo previše uvjerljivo. Halu Wilsonu jer on reče:

— Ako je Tom u salunu, treba samo da prošetate do tamo i...

— Nije to tako jednostavno — prekine ga Buck idući ponovno prema vratima da baci pogled niz ulicu. — Moramo razgovarati s njim bez Jenningsove prisutnosti.

Ralph doda:

— Bez ičije prisutnosti. Ako biste vi mogli poći po njega u salon i dovesti ga ovamo...

Čovjek se maši da odveže pregaču koja mu je bila svezana oko bokova ne skidajući pogled s Ralphom. Po izrazu Ralphova lica zaključio je da se radi o zaista važnoj stvari. Kimne glavom i reče:

— Pričekajte ovdje — i iziđe kroz stražnji izlaz.

Ralph je neko vrijeme pričekao, zatim se priključi Bucku pored vrata promatrajući ulicu. Buck reče:

— Još nitko nije izišao. Ako nas traže...

Buck potraži u džepu grudu duhana za žvakanje, odgrize komad a ostatak vrati u džep.

— Možda se nama sve to samo čini, Ralph. Mnogo ljudi ima smeđe i mrke konje.

Ralph je mislio drugačije.

— Ne onakve, kakve mi jašemo! Čuo si što je Butterfield o njima kazao. Isto i kovač. Jennings ili njegovi ljudi sasvim su sigurno zapamtili naše konje. Da li je tko izišao?

Buck se nagne.

— Ne. Možda razgovaraju sa šerifom. — Odmakne se od vrata. — Kako smo upali u tu kašu?

Ralph ne odgovori. Gledao je preko Buckova ramena niz praznu, sunce obasjanu ulicu. Zatim pođe unazad i ogleda se po tihoj hladovini trgovini.

Tjednima su jahali bez prestanka da izbjegnu hapšenja kao pljačkaši poštanskih kočija, a sada, eto, sada su umiješani u pokušaje da se uhvate neki drugi pljačkaši kočije. Sve to nije bilo previše razumljivo, ali stvari su tako stajale.

Netko je iznenada ušao kroz stražnji ulaz i Ralphova se desna ruka brzinom munje spusti do boka.

Bio je to Hal. Za njim je ulazio šerif. Hal Wilson izgledao je radoznao, dok je na šerifovom licu bio sasvim drugi izraz — prodorno je piljio prema mjestu gdje su stajali Ralph i Buck, ukočena i tvrda lica. Prolazeći pored brata zapita:

— Što vas dvojica želite kazati?

Buck se okrene, a Ralph odmahne ruku od boka i reče:

— Buck, ostani tamo gdje si stajao. Ako bilo tko izađe iz saluna, odmah reci!

Ralph pođe prema sredini prostorijske, pogleda šerifa u lice i zapita:

— Da li vam je poznato da je Pete Jennings u nekim novčanim neprilikama?

Prije nego što je odgovorio, šerif se objema rukama podbočio o opasak i prodorno zagledao u Ralpha, zatim reče:

— Svatko je u novčanim neprilikama, osim, možda pukovnika Southcotta. Zašto pitate?

— Moj drug i ja upravo smo se vratili iz izviđanja oko Jenningsovog ranča. Ima vrlo malo mlade rasplodne stoke.

— Pa što onda?

— Šerife, ni jedan stočar na svijetu ne može imati koristi od starih krava. Ako Jennings nema mladih junica, to znači da ih sve prodaje čim su spremne za transport. A po mom iskustvu to radi samo onaj tko je u velikoj novčanoj nevolji.

Šerif je i dalje zurio u Ralpha bezizražajna lica.

— U redu, kauboju. Govori se da je Pete Jennings u nevolji što se novca tiče.

Ralph je proučavao neprijazan izražaj šerifova lica, a zatim nastavi:

— Pred tjedan ili dva dvojica su otišla od Jenningsa. Prekjučer dvojica su orobila poštansku kočiju koja je išla prema Shoshoneu. Pete Jennings nije jahao s vašom, niti grupom McColluma, ali bio je tamo vani, jer ja sam ga vidio kako razgovara s nekim jahačem. To je bilo neposredno prije nego što smo moj drug i ja susreli vašu suprugu. Nakon što je netko pucao na nas.

— Pete Jennings? — zapita šerif.

Ralph kimne.

— Ne poznajem mnogo ljudi ovdje, ali njega ću uvijek prepoznati. Osim toga pregovarali smo s njim o kupnji nekog komada zemlje ovdje.

— Sinoć mi niste rekli da ste ga vidjeli — zamijeti šerif.

— Nisam bio siguran da je to on, sve dok nisam malo više razmislio o cijeloj stvari. Jutros, kada smo nas dvojica odjahali do njegova ranča, ugledali smo dosta daleko prema jugoistoku dvojicu jahača.

— Što ima u tome neobična? — usklikne šerif. — Jenningsovi ljudi odlaze daleko uokrug.

— Ne, vidjeli smo ih kako dolaze na ručak kada je kuhar izvjesio bijelu krpu. Ona su dvojica bila na brdovitom dijelu zemljišta gdje krava nikada ne bi išla, pa prema tome ni Jenningsovi jahači nemaju tamo što tražiti. Šerife, meni se čini da su to bila ona dvojica što su orobila poštansku kočiju!

Šerif je zurio u Ralpha. Njegov brat se lagano naslonio na tezgu i također netremice gledao Ralpha.

— Znete li što se nalazilo u poštanskim vrećama? — zapita šerif.

— Da, šest tisuća dolara u bankovnim doznakama. To smo saznali od gostioničara u salunu pred sat vremena. Šerife, ako je Jennings prošle noći izjahao zapadno od grada i tamo se sastao s jahačem kojemu je predao čekove, taj je jahač sada već poprilično daleko na putu do nekog većeg grada gdje će unovčiti te čekove. Zašto bi inače Jennings pošao van kasno noću i zašto bi uopće organizirao cijelu pljačku?

— Zašto mislite da ju je Pete organizirao?

Ralph nije nalazio pravog odgovora na to pitanje, ali se odvaži i reče:

— Je li Jennings znao da će čekovi biti u kočiji?

Šerif skrene malo pogled, pogleda brata, te kimne:

— Da, znao je. On je pukovniku Southcottu pomogao kod te prodaje. Obojica su trgovala s istim trgovcem stoke u posljednjih petnaestak godina. Zbog toga je Pete točno znao kada će čekovi stići.

Hal Wilson reče:

— Tom, ako želiš, ja ću poći s nekolicinom momaka tamo do onog stjenovitog područja da malo pogledam. Ako su ta dvojica još tamo, mi ćemo ih dovesti!

To je bilo ohrabrenje za Ralpha. Napeto je iščekivao šerifov odgovor. No ovaj se bez riječi okrene i pođe do peći gdje je stajao lončić s kavom. Uto Buck reče:

— Upravo su izašli i kreću prema konjušnici.

Tog trena Bucku padne na pamet ideja, te vikne:

— Hej, Ralph, oni će tamo vidjeti naše konje i tada će Jennings znati

da smo to bili mi tamo u blizini njegova ranča!

Šerif pođe prema bratu držeći u ruci šalicu s kavom.

— U redu, Hal. Ali budi oprezan. Ako su to zaista ona dvojica što su napala kočiju, tada su spremni na sve.

Ralph pođe do vrata i pogleda napolje. Jennings je zaista skrenuo prema konjušnici. Vidio ga je kako razgovara s Amosom Butterfieldom.

Šerif dođe do njega još uvijek držeći šalicu u ruci, te se nagne kroz vrata gledajući niz ulicu. Jedino je sedlar ostao u unutrašnjosti trgovine. Kada su se Ralph i šerif povukli u trgovinu nakon što su vidjeli da je Jennings sa svojim ljudima krenuo prema jugu van grada, sedlar je već bio izašao kroz stražnja vrata.

Šerif nije dovršio svoju šalicu kave. Odloži je na tezgu, kimne glavom prema Ralphu i namršti se.

— Dovraga, znam Petea Jenningsa barem petnaestak godina!

Ralph ne odgovori ništa. Poznanstvo kroz tolike godine značilo je samo jedno: postojale su među njima neke veze. Kada su se dvojica poznavala tolike godine i bili još uvijek prijatelji, značilo je da su veze bile dobre. Ali kada se radilo o poznavanju neke osobe, bilo je svejedno da li je u pitanju petnaestak godina ili samo dvije ili tri. Ljudima se obično samo činilo da nekog dobro poznaju.

Buck dođe bliže prema sredini trgovine. Iako nije čuo većinu onoga što se ranije govorilo, uhvatio je zadnje Ralphove riječi o tome kako neki jahač kreće prema gradu sa čekovima. Zato reče:

— Šerife, imam konja koji može prestići bilo kojeg konja ovdje u Nevadi. Želite li da pođem za onim što nosi čekove?

Šerif pogleda Bucka.

— Nema potrebe za to. Poslat ću nekoga do telegrafskog ureda u Fosteruville, dvadeset milja odavde prema jugu. Gdje god se pojavi sa čekovima naslovljenim na pukovnika Southcotta, uhvatit će ga. Ukoliko se pojavi. Ako uopće postoji takav čovjek.

Šerif pogleda Ralpa.

— Mogli ste se i prevariti prošle noći. Mogao je to biti netko tko jako slični na...

— Koliko ljudi u okolici Shoshonea ima koltove s drškom od slonove kosti, šerife?

Wilson je i dalje nezadovoljno zurio u Ralpa.

— To nije dovoljno da bismo ga uhapsili. Ali, ukoliko se ti čekovi negdje pojave, a Pete bude umiješan u to, ili ako mom bratu uspije uhvatiti onu dvojicu bivših Jenningsovih kauboj, eh, tada je situacija već drugačija!

Dvojica muškaraca pojaviše se na vratima trgovine. Ralph i Buck prepoznade mlađega; sreli su ga u salunu prve večeri kada su stigli u Shoshone. Bio je to Chuck King, jedan od Southcottovih kauboj. Drugoga nisu poznavali, ali su mogli pretpostaviti tko je. Bio je kršan, opaljen od sunca i ne vrlo mlad. Kada se nagnuo pred šerifom Wilsonom, na licu mu nije bio nimalo prijazan izgled.

— Jeste li pronašli čekove? — upita.

— Još ne, pukovniče, ali radimo na tome — odgovori šerif.

Pukovnik Southcott baci tvrd pogled prema Ralphu i Bucku, zatim se ponovno okrene prema šerifu i nastavi istim oštrim tonom.

— Tom, ako ne uspiješ da ih se domogneš, tako mi svega, iduće ćeš godine opet tjerati tuđu stoku!

Wilsonovo lice oblije rumenilo.

— Učinit ću sve što mogu, pukovniče!

Ralph uhvati Kingov pogled kojim je pozdravio Bucka. Inače je stajao nepomično bez riječi. Izgledalo je da je došao samo zato što mu je to bilo naređeno, a nije ga baš previše oduševljavalo.

— Upravo sam sreo Jenningsa na izlasku iz grada — reče pukovnik. — Kazao mi je da se u okolici grada zadržavaju dva sumnjiva jahača. — Southcottov neprijateljski pogled ponovno skrene prema Ralphu i Bucku. — Da to nisu slučajno ova dvojica? — zapita.

Šerif se zagleda pukovniku u oči.

— Ne, to nisu ta dvojica! Ako ste voljni prošetati sa mnom do zgrade zatvora, vrlo bih rado porazgovarao s vama, pukovniče!

Prolazeći pored Ralpa i Bucka reče:

— Bio bih vam veoma zahvalan da pripazite na trgovinu dok se moj brat vrati!

Zatim pođe za Chuckom Kingom i Southcottom koji su već bili izašli iz trgovine.

Ralph i Buck glasno odahnuše, a Buck reče:

— Stari podlac! Ako mu Wilson ispriča ono što pretpostavljamo, ne bih želio biti na mjestu Petea Jenningsa kada se njih dvojica ponovno sretnu!

XI

Čekanje se otešlo. Hal se još uvijek nije vratio, ali je zato šerif stigao. Izgleda da je razgovor sa Southcottom bio vrlo oštar, jer je šerif izgledao umorno i zabrinuto kada je ušao u trgovinu. Unatoč svemu bilo je očito da se njegov stav prema Ralphu i Bucku nešto izmijenio. Ranije je bio nekako stran i pomalo skeptičan. Sada je ulazeći rekao:

— Hvala vam što ste čekali. Ne vjerujem da bi netko odnio sve iz trgovine, ali kakve sam sreće u posljednje vrijeme, i to bi se moglo dogoditi!

Krene ravno prema peći i dohvati lonac s kavom. Okrenut leđima prema sredini prostorije nastavi:

— Razumijem da čovjek ne može biti dobre volje ako je izgubio šest tisuća dolara, a pukovnik nikada nije bio osobito prijazan čovjek, no sada je upravo nepodnošljiv! — Okrene se držeći šalicu u ruci. — Imam još malo kave, momci, želite li?

Buck se priključi, a Ralph odbije. U posljednje je vrijeme popio previše kave, tako da zahvali i upita:

— Što je s onim jahačem kojega ste namjeravali poslati do telegrafskog ureda?

— Otišao je — odgovori šerif. — Onaj momak što je bio s pukovnikom, Chuck King. Uzeo je poruku i odjahao pred pola sata.

Šerif se nasloni na tezgu držeći šalicu u ruci.

— Na putu ovamo sreo sam Andyja McColluma. Rekao mi je da vas dvojica tražite komad zemlje na kojem biste se naselili.

Ralph odmahne rukom.

— To smo samo uzgred spomenuli u igračnici biljara. Naknadno smo saznali da je McCollum govorio Jenningsu o nama. No mi smo samo kauboiji i nemamo toliko novaca da bismo kupili ranč.

Wilson je nastavio neko vrijeme pažljivo promatrati Ralpa. Činilo se da je u sebi došao do nekog zaključka, jer se pomaknuo i ispio kavu. Kada je ponovno progovorio, tema je bila sasvim različita.

— Možete li opisati momka s kojim je Jennings razgovarao prošle noći?

Ralph nije uspio dobro pogledati toga drugoga, a nije baš ni previše razmišljao o njemu. Previše ga je bio zaokupio onaj prvi sa revolverom optočenim slonovačom.

— Sve što vam mogu reći jest da je bio otprilike iste visine kao Jennings, možda nešto vitkiji. Izgledao je i nešto mlađi, no to mi se možda samo učinilo.

— Da li je slučajno jahao smeđeg konja?

— Prošle noći nije bilo mjesečine, šerife. U tami je svaki konj izgledao crn. U svakom slučaju konja nisam vidio, samo njegovu sjenu. Jedino se mogu zakleti da sam prepoznao Jenningsa.

Buck koji je sjedio na klupi držeći šalicu s kavom u ruci, upita:

— Tko jaše smeđeg konja, šerife?

Šerif baci umoran pogled prema Bucku.

— Momak koji čuva konje na Jenningsovoj farmi, neki Harry Tipton. Danas ga nitko nije vidio.

— Nema ga? — upita Buck.

— Nije došao s Jenningsom u grad jutros, a jedan od jahača koji

su stigli s njim kazao je Amosu Butterfieldu da Tiptona nije bilo na ranču jutros kad su nadgledali stoku. Kazao je da je Jennings pošao s njima umjesto Tiptona.

Ralph shvati povezanost svih tih činjenica, ali čak da je to i bio Harry Tipton kojega je vidio kako pregovara s Jenningsom tamo vani prošle noći, on nije mogao to i potvrditi. On nikad ranije nije vidio Jenningsove goniče i nije ih poznavao. Jedno mu je ipak bilo jasno: da je njemu bio potreban dobar jahač za daleki put, odabrao bi profesionalnog jahača a ne kauboj.

Cijeli je grad utonuo u neku vrstu obamrlosti. Nigdje se nije mogla vidjeti živa duša na ulici. Jedino je nekoliko jahača stajalo u sjeni velikog drveća ispred konjušnice, nehajno razgovarajući. Ispred trgovine mješovitom robom stajala su kola, a upregnuta kobila pospano je drijemala na suncu.

Odnekud se čulo udaranje kovačevog nakovnja. Netko je potkivao konja. Nasuprot trgovine u kojoj su stajali, dvije žene su nešto povjerljivo šaputale.

Ralph je razmišljao o jednoj stvari. Nije mu bilo jasno zašto se šerif tako dugo zadržava u trgovini sedlima. To nije bilo mjesto gdje bi se on trebao službeno tako dugo zadržavati. Osim toga čudilo ga je zašto se šerif nije priključio svom bratu u potrazi za onom dvojicom. Šerif je ostao u gradu ne poduzimajući praktički ništa, dok su drugi, kojima to nije bila dužnost, sudjelovali u potjeri.

Kako nije mogao sam sebi objasniti neka pitanja, tješio se činjeni-

com da i Shoshone nije tipičan kaubojski gradić.

Buck je bio taj koji je glasno izrazio neka od razmišljanja svoga druga. Kako je i inače bio bez osjećaja za takt, on jednostavno reče:

— Šerife, kako to da ste brata poslali za onom dvojicom, a niste sami pošli za njima? Nije to zapravo moja briga, ali u svim mjestima gdje smo do sada bili, obično je predstavnik zakona bio taj koji je odlazio u potjeru za nekim.

Šerif ispije kavu, odloži šalicu na tezgu i odgovori gotovo nehajno:

— Zato što se u gradu ovog trenutka mnogo više govori o vama dvojici nego o Peteu Jenningsu!

Buck širom otvori oči. I Ralph je bio zatečen ovime što je čuo. Šerif je i dalje netremice gledao Bucka. Nije izgledao ni najmanje zabrinut.

— Dok sam bio u salunu, prije nego što je brat došao po mene, upravo je o vama bilo riječi.

Tada se Ralph sjeti šerifovog neprijateljskog izgleda kada je ušao u trgovinu, te shvati razlog za to, ali ne reče ništa.

Šerif nastavi:

— Jennings je kazao da ste vas dvojica jutros njuškali oko njegova ranča i da niste prišli bliže kući. Zna se da su neki momci bili zapadno od grada prošle noći. Zatim, izgleda neobično da su dvojica orobila kočiju, našla se u gradu, i zatim se vas dvojica pojavljujete ovdje. — Wilson skrene pogled prema Ralphu. — Nije baš jednostavno u isto vrijeme biti na dva različita mjesta, te sam odlučio da ostanem u gradu i nadzirem što se ovdje događa!

Šerifovo je lice bilo bez osmijeha, ali glas mu nije bio neprijateljski. Ralph se ohrabri, te reče:

— Na taj način možete i nas dvojicu nadzirati!

Wilson lagano nakrivi glavu.

— Da, i to. Ali, kao što sam već kazao i pukovniku, ne vjerujem da ste vi orobili kočiju. Trgovac koji je prepoznao konje tih razbojnika nije čak ni približno opisao konje koje vas dvojica jašete. A vaši su konji sasvim posebne životinje kakve se rijetko može vidjeti!

Buck se raspita za trgovca. Šerif reče da se čovjek jučer spremao da otputuje večernjom poštanskom kočijom prema jugu.

— Očito želi — reče s ironičnim smiješkom — da uhvati nešto od nagrade koja je raspisana za onoga tko uhvati razbojnike. Ne možemo mu zbog toga zamjeriti!

Buck ne odgovori. Ustane i stavi šalicu na tezgu i pođe prema vratima da baci pogled napolje. Bio je nemiran. Šerif to nije zamjećivao, ali je Ralph dosta dugo poznavao svog druga a da to ne bi odmah zamijetio.

I Ralph je bivao nemiran. Počeo se pomalo zabrinjavati. Vjerojatno nije bilo pravog razloga za brigu, ali ljudska savjest može čovjeka prisiliti da brine o stvarima za koje se i ne osjeća krivim.

Šerif ih je promatrao ali bez otvorene sumnjičavosti ili neprijateljstva. Kada je Ralph počeo uvijati cigaretu on reče kako je nekada sve dok se nije oženio bio strastven pušač petnaestak i više godina. Tada je prekinuo s pušenjem.

Ralph se nasmije i reče:

— Brak je uništio više pravih muškaraca nego bilo što drugo!

Na šerifovu se licu pojavi ironičan osmijeh.

— Možda — reče. — Jedno ipak naučiš kroz to. Da se redovito kupiš i briješ i podmazuješ čizme i paziš na izgled.

Ralph se nasmije.

— A što je s pjevanjem u zboru?

Wilson uzdahne:

— To bi i vama dvojici trebalo! — Pođe do stolice i sjedne. — Kako ste dugo zajedno?

— Nekoliko godina — odgovori Ralph.

— Nikada se niste ženili?

Ralph je zurio u njega.

— Čemu?

— Ima to prednosti.

Ralph odgovori prezrivo:

— Možemo sasvim dobro kuhati, a nije nam teško ni rublje oprati u potoku!

Wilson skrene pogled pored Bucka prema vratima i cesti obasjanoj zlatnožutim trcima popodnevnog sunca.

— Prijatelju, brak znači nešto mnogo više nego dobra hrana i čisto rublje!

Ustane i pođe do vrata pored Bucka i pogleda napolje.

— Prilično je mirno, zar ne? Kako se ono zoveš?

— Buck Emory. Da, mirno je, a zašto i ne bi bilo? Ništa se neće dogoditi u gradu, šerife!

Šerif je stajao pored vrata i gledao prema jugu toliko dugo da je to i Ralpa zainteresiralo, te se priključio dvojici pored vrata.

S juga je dolazila grupa jahača. Vidjelo se da im se ne žuri. Bilo ih je oko desetak, ali je razdaljina još

bila prilična, a svi su jahali u zbijenoj grupi.

— Tko bi to mogao biti? — zapita Buck. — Izgledaju kao goniči stoke.

Šerif odgovori:

— To su sigurno goniči s ranča pukovnika Southcotta. Kazao sam pukovniku da se ne miješa u tu stvar!

— Radi se o šest tisuća dolara — podsjeti Buck. — Ne možete očekivati da će čovjek koji je izgubio tolike novce, mirno sjediti kod kuće i vrtjeti palce! A taj pukovnik ne izgleda kao tip koji će čekati prekriženih ruku!

Grupica je neodlučno zastala, kao da odlučuje da li da pođe prema gradu ili da skrene sjeverozapadno i obiđe ga.

Šerif je postao nemiran.

— Momci, pođite sa mnom! Odjahat ćemo do njih. Pukovnik, čini se, ne želi ući u grad, već želi skrenuti prema jugoistoku. Ne bih želio da poduzme nešto o čemu ja nemam pojma!

Ralph ga pogleda.

— Možda Jennings?

Šerif opsuje, okrene se i reče:

— Pođimo!

Iziđe iz trgovine i požuri prema konjušnici. Ralphu se činilo da sada postupa onako kako se to od predstavnika zakona očekuje.

Butterfield je drijemao u ljuljački ispred konjušnice. Ralph i Buck vodili su svoje konje i uzeli sedla prije nego što se on uspio sasvim razbuditi. Sada je zbunjeno zurio u šerifa i njih dvojicu. Očito je vrlo dobro poznavao šerifa. Jer kada je konačno uspio ustati na ponešto krute noge, zapita:

— Hej, Tome, što se događa?

Šerif ne odgovori. Radio je hitro. Doveo je konja, osedlao ga i potjerao do sredine glavne ulice prije nego što se ogledao da li su Ralph i Buck spremni. Oni su upravo vodili svoje osedlane konje prema njemu.

— Hej, vodiš li nekuda ovu dvojicu, Tome? Sjeti se razgovora u salunul

Ralph pogleda konjušara, zatim šerifa. Bez riječi se uspne u sedlo. Nije prozborio ni riječi, ali kretnje su govorile umjesto njega.

Trojica muškaraca krenu. Šerif je mrmljao i pokazao rukom. Imao je pravo. Pukovnikova grupica jahača nije ušla u grad. Zaobišli su ga i sada su jahali južno od grada predvođeni pukovnikom na prekrasnom smeđem konju.

Šerif potjera konja trkom a da ga nije prethodno ugrijao. Ralph i Buck učine isto. Buck je jahao porred Ralpha gledajući netremice naprijed. Neposredno prije nego što su stigli do pukovnikove grupe, Buck reče:

— Nadam se da neće biti gužve! Nas je trojica, a njih šestorica. Više nego loš omjer, Ralph!

XII

Pukovnik Southcott je zaustavio grupu, uspravio se u sedlu i mrzovoljno čekao da šerif stigne do njega. Jahači oko njega bili su podjednako neprijateljski raspoloženi i mrki. Prije nego što je šerif uspio nešto reći, pukovnik zagrmí:

— Zašto ostavljaš ovu dvojicu na slobodi, Tome?

Šerif zaustavi konja prije nego što je odgovorio:

— Ima li razloga protiv, pukovniče?

— Možda — reče pukovnik. — Upravo smo bili na Jenningsovom ranču i sreli nekolicinu njegovih jahača. Kazali su nam da ova dvojica stvaraju gužve u okolici!

Ralph prodorno pogleda starca, ali ne reče ništa. Ali Buck, koji je općenito teže podnosio uvredu, nije se mogao suzdržati, te reče:

— Kakve gužve, stari jarče?

Tamnokosi čovjek iza Southcotta bez razmišljanja posegne za revolverom. Ralph spazi njegov pokret i pokrene ruku, a isto učini i šerif.

Odjednom ruka tamnokosog čovjeka zastane ukrućeno držeći revolver napola izvučen iz opasača. Buckov revolver bio je uperen ravno u njegove grudi.

Nitko ne prozbori ni riječi. Nekoliko sekundi svi su stajali nepomično, zatim se pukovnik slabo nasmiješi. Bilo je to prvi put da su na njegovom licu ugledali neki drugi izražaj osim uobičajenog mrkog. Gledao je svog jahača.

— Ostavi to! — promrmlja. Zatim pogleda Bucka.

— Prokleta si brz, mladiću!

Buck nije bio uistinu ljut, bio je samo uvrijeđen.

— Imate suviše brz jezik, pukovniče! — odgovori Buck.

Šerif je gledao Bucka. Izgledalo je da će protestirati, ali nitko pamtan ne bi se odvažio pokušati bilo što pred uperenim koltom u ruci tog ozlojeđenog momka. Stoga samo pogledom izrazi svoje negodovanje.

Southcott je izgledao najmanje zabrinut od sviiju. Nasmije se i reče:

— Skloni to! Nitko neće gužvel! Barem nitko iz moje grupe!

Buck spusti kolt do sedla, ali ga ne stavi za opasač dok je sumnjičavo promatrao redom lica svih jahača. U stvari, ni jedan od pukovnikovih ljudi nije izgledao voljan izazivati svađu. Jedan od njih, neobrijan momak sivih očiju, napući usne u nečujni fićuk i zakima glavom. Nepogrešivim teksaškim naglaskom reče:

— Kakva brzina!

Nakon što je napetost malo popustila, Ralph zapita:

— Pukovniče, kakvu to gužvu stvaramo nas dvojica?

— Samim time što ste ovdje! — kratko odgovori pukovnik. — Nije bilo nikakvih gužvi dok se niste vas dvojica pojavili! Otada se stalno nešto događa!

Wilson se nije mogao više suzdržati, te reče:

— Dođavola, pukovniče, zar samo zato što su njih dvojica stigli u Shoshone upravo u vrijeme kad su neka druga dvojica orobila kočiju? To ništa ne znači!

Možda bi pukovnik i dalje raspravljao o tom pitanju, ali šerif se vrati na svoj prvobitni razlog zbog kojega je dojahao ovamo, te reče:

— Činilo mi se da smo se jutros u razgovoru dogovorili da ćete sve prepustiti meni i da se nećete miješati u to i ići do Peteovog ranča!

Southcott nehajno odmahne rukom.

— Moji su momci vidjeli ovdje nekoliko zalutalih grla stoke s mog ranča. Zbog toga smo došli ovamo.

Nismo čak ni išli do njegove kuće, samo smo potražili stoku i potjerali je prema našem ranču. Nismo vidjeli ni Petea ni nikog od njegovih ljudi osim dva jahača.

Pukovnik je netremice gledao šerifa.

— Nekoliko jahača bilo je tamo prema sjeveru. Možda je to bio Hal. Koliko je ljudi bilo s njim?

— Dvojica ili trojica — odgovori šerif.

Pukovnik je i dalje netremice gledao šerifa. Značenje njegovih riječi bilo je svima jasno. Ako je Hal Wilson jahao prema gradu, a grupica brojila više od dva ili tri jahača, koliko ih je bilo krenulo, to je značilo da je uhvatio onu dvojicu što su ih Ralph i Buck vidjeli na Jenningsovom ranču.

Southcott podigne ruku držeći uzde i reče:

— Javi mi ako nešto saznaš, Tome!

Još jednom pogleda Ralpha i Bucka, zatim krene prema svom ranču, a njegovi ljudi krenuše za njim.

Šerif krene prema gradu, ali ne reče ništa sve dok nisu stigli do predgrađa Shoshonea. Zatim pogleda Bucka i reče:

— Prokleta ste brzi s revolverom! Ne poznajem mnogo kauboja koji imaju tu brzinu!

Ralph je promatrao svog druga. Buck se pravio kao da nije čuo primjedbu, te Ralph odgovori umjesto njega:

— Možda već oдавно niste bili na nekom ranču među kaubojima, šerife! Uvijek se nađe netko tko se bolje razumije u vezivanje, ili tko bolje jaše, ili tko brže poteže revolver. Želim reći da se uvijek nađe

netko tko neku izvjesnu stvar znađe i umije bolje od ostalih.

Wilson ne reče ništa. Stigli su do konjušnice, rasedlali konje i sami se pobrinuli za njih. Nisu se obazirali na Amosa koji je oblijetao oko njih poput dosadne muhe nastojeći saznati što se dogodilo.

Izišli su iz štale upravo u trenutku kad se na drugom kraju glavne ulice pojavila grupica jahača na čelu sa Halom Wilsonom. Šerif usklikne:

— Uhvatio ih je! — i krene hitro prema zgradi zatvora.

Buck i Ralph slijedili su ga u stopu. Kod šerifovog ureda grupica zastane i kada je Hal sjahao da priveže konje, jedan od dvojice iz grupe doda šerifu dva revolvra. Šerif preuzme oružje ne rekavši ništa, a zatim pogleda zarobljenike.

Ralph i Buck stajali su podalje naslonjeni na zid kuće, ali su vrlo dobro čuli kada je jedan od uhapšenih rekao:

— Ako ste vi poslali ove momke za nama, šerife, bolje da nestanete! Kada Pete sazna za ovo...

— Sjašite! — prekine ga šerif oštro. Bilo je očito da poznaje ovu dvojicu barem po viđenju jer, kada su sjahali i krenuli prema zatvoru, on zakima glavom prema njima, zatim otvori vrata zatvora i pokaže im rukom da uđu prvi.

Ralph i Buck uđu posljednji. Kada su svi bili unutra, onaj što je već napolju protestirao, reče:

— Nemate nikakvog prava da uhapsite mene i Cuffa!

Ralph ga iznenađeno pogleda. Odjednom se sjeti da je taj glas već čuo one noći tamo napolju, a isto tako i ime Cuff. Sve do toga trenut-

ka bio je potpuno zaboravio na taj detalj. Okrene se da bolje pogleda drugog momka. I taj je bio vitak, ali ipak jači i teži od svog druga. Ralph je sada bio siguran da je to čovjek kojega je vidio s Peteom Jenningsom.

Šerif zapita za njihove konje. Hal zatrese glavom:

— Nisu to te životinje koje je trgovac opisao. Možda su ih negdje ostavili, ali sada jašu neke sasvim osrednje konje.

Čovjek po imenu Cuff do sada je šutio, a onda se nasmije i reče:

— Šerife, nemate nikakvih dokaza protiv nas, baš ništa!

Šerif se ne obazre na tu primjebu, već zapita:

— Zašto ste otišli s Jenningsovog ranča? I nakon što ste napustili ranč, zašto ste se i dalje zadržavali ondje?

Cuff se i dalje bezobrazno cerio.

— Otišli smo jer nam se prohtjelo. To je sasvim dovoljan razlog da napustiš bilo kakav posao. Iz Pawnee Butta nismo otišli zato jer smo odlučili da ostanemo nekoliko tjedana ovdje da uživamo!

— Na Jenningsovu ranču? — upita Wilson. — Na istom na kojem ste otkazali posao?

— Nitko nam ne zabranjuje da ostanemo tamo gdje nam se prohtije! — odvrati Cuff gurajući palce u remen opasača. Činilo se da ga ova prepirka zabavlja. Svakako, za sve je imao spreman odgovor i šerifova pitanja nisu ga nimalo zbunjivala.

Ralph je pažljivo promatrao obojicu. Zaključio je da šerif neće iz njih ništa izvući. Razmišljao je kako bi bilo da on i Buck pograbe tu dvojicu na samo desetak minuta

tamo iza zatvorske zgrade... Naravno, šerif Wilson ne bi nikada na to pristao.

Dvojica što su bila u grupi s Halom pođoše. I Hal je otišao nakon što je opširno ispričao kako su on i ostala dvojica uspjeli ući u trag i uhvatiti ovu dvojicu na spavanju.

Cijelo vrijeme dok je Hal izlagao, Cuff je šutio, ali kada je sedlar spomenuo kako su ih jednostavno uhvatili na spavanju, bijesno pogleda Hala i reče:

— Zašto ne bismo ljenčarili u našem kampu? Nismo se imali zbog čega skrivati!

Hal ne obrati pažnju na ovu upadicu. Jedva da je i vidio obojicu uhapšenika. Korakne bliže šerifovu stolu i stavi nešto na stol. Ralph protegne vrat da bolje vidi. Hal slatkovodbitno pogleda prema obojici i reče:

— Jedan od njih imao je ovo ispod pokrivača na sedlu!

Cuff prezirno uzvikne:

— Što ima u tome lošega?

Šerif je proučavao tkaninu, a zatim reče:

— Ništa, samo ovo je komad poštanske vreće, i što upravo tražimo momke koji su orobili poštansku kočiju!

Cuff počne bijesno psovati. Šerif i njegov brat nisu se obazirali na njegov bijes, ali ga je Buck pozorno promatrao. Znao je da se većina ljudi u takvim situacijama laća revolvera. Cuff sad nije imao revolvera, ali Buck ga je svejedno pozorno motrio. Obojica su bili snažni i postojala je mogućnost da započnu tučnjavu šakama. Međutim, to se nije desilo, jer ni šerif ni njegov brat nisu bili slabiji.

Nakon što se Cuffov bijes malo ohladio, on zašuti i stane prezirno promatrati šerifa. Hal tada ode, a šerif uzme veliki ključ iz ladice svog stola i njime pokaže dvojici uhvaćenika prema velikim čelijama od čeličnih šipki koje su se nalazile u prostoriji iza šerifova ureda. Cuff i njegov partner najprije su se prepirali i odbijali da krenu prema drugoj prostoriji, no kada je šerif umjesto ključa zamahnuo revolverom, obojica su šutke pošla.

Ralph uzdahne i potraži u džepu pribor za cigaretu. Buck se spusti na klimavu stolicu povezanu žicom, te reče:

— Neće mu uspjeti ništa izvući iz ove dvojice!

Ralph ne odgovori, već pođe prema prozoru i pogleda napolje. Zatim reče:

— Onaj viši momak je taj kojeg sam prošle noći vidio da razgovara sa Jenningsom zapadno od grada. Sada sam siguran, jer sam tada čuo njegovo ime — Cuff, ali sam to do sada sasvim malo smetnuo s uma!

— Bolje da to odmah kažeš šerifu — reče Buck. — To će ih pritisnuti!

Ralph je i dalje gledao kroz prozor i, kad se šerif vratio, on učini kako je Buck predložio. Međutim, šerif nije bio previše iznenađen. Pođe do svog stola, uzme onaj komad poštanske vreće i stane ga pozorno proučavati.

— Ovo nam je do sada najbolji dokazni materijal — promrmlja. — Sada bih još trebao pronaći vreću od koje su odrezali taj komad! Želite li mi pomoći u traženju, momci?

Ralph slegne ramenima.

— Kada? Sada je skoro večer. Ne možemo pretražiti cijeli kraj zapadno i sjeverno od grada prije mraka. A trebalo bi pogledati i onaj krševiti kraj oko Jenningsovog ranča. Neće biti dovoljno svjetla za to, šerife!

— Onda ranom zorom sutra — odgovori šerif gledajući Ralpa. — Sva je sreća za vas dvojicu što je mom bratu uspjelo uhvatiti ove momke i ovaj dokazni materijal, jer ja sam namjeravao i vas dvojicu strpati u zatvor preko noći! — Ponovno se zagleda u komad tkanine. — Nisam imao drugih sumnjivaca do pred kratko vrijeme!

XIII

Večerali su u malom restorančiću preko puta zatvorske zgrade. Nisu bili razgovorljivi. Buck je šutio jer je bio gladan, a Ralph je bio šutljiv zbog zaključka do kojega je došao razmišljajući o Shoshoneu i cijeloj pokrajini Pawnee Butte. Zaključio je da to nije ono čemu se nadao, a iza toga da treba krenuti dalje i odlučiti kuda. S druge strane nije bio baš previše oduševljen na pomisao o ponovnom jahanju danima i traženju novog drugog prikladnog mjesta.

Nakon večere izišli su u sumrak i stajali neko vrijeme pred zgradom gledajući svjetlost koja je dolazila kroz prozore zatvora. Buck reče:

— Vjerojatno je Jennings već zaključio da su ova dvojica uhvaćena i dovedena u grad, Ralph. Da sam na njegovom mjestu, skupio bih sve vrijedno što mogu ponijeti, osedlao najboljeg konja i krenuo što je brže moguće!

Ralph zatrese glavom.

— Ne, on to neće učiniti! On posjeduje velike komplekse zemljišta, stoku, dobre gospodarske zgrade i drugo.

Buck je neko vrijeme razmišljao o tome.

— U redu. Što bi onda trebao učiniti?

Ralph je promatrao Andrewa McColluma kako prelazi ulicu i kreće prema zatvorskoj zgradi. I Buck ga je zamijetio, te su obojica šuteći pogledom pratila vlasnika igračnice biljara. McCollum je zastao pred vratima zatvora da pripali cigaru. Kada je ugasio šibicu i odbacio je u velikom luku, lagano se okrenuo da baci pogled niz ulicu. Zatim uđe u zgradu zatvora.

Nekoliko jahača dolazilo je u grad sa zapadne strane. Njihova buka privuče Ralphovu i Buckovu pažnju.

— Vjerojatno ljudi sa Southcotta-va ranča — reče Buck promatrajući kauboje kako dolaze.

— U većini mjesta gdje smo radili, gazde nisu dopuštali kaubojima da odlaze u salun subotom i nedjeljom.

Ralph se složio s tim mišljenjem. I on se u većini slučajeva bio uvjerio u to. No, kad je malo bolje razmislio o pukovniku Southcottu došao je do zaključka da starac i nije tako tvrd kako je izgledao.

— Pawnee Butte nije nipošto namik na većinu mjesta u kojima smo i ja radili, Buck.

Kočija koja je stajala nasuprot igračnice biljara, i koja je polagano bila krenula prema jugu, neposredno nakon što je McCollum pošao prema zgradi zatvora, sad je, krenu-

la malo naprijed i ponovno stala u sjeni drveća. Istodobno i McCollum iziđe iz zatvora u pratnji šerifa Wilsona. Nekoliko su trenutaka stajali razgovarajući, zatim McCollum pođe prema igračnici, a šerif pođe preko ulice u pravcu male gostionice.

Kočija se pokrene s mjesta i polagano krene prema jugu ispred šerifa. Wilson zastane, ali je i kočija stala. Ralph je čuo nečiji glas kako nešto govori šerifu. To je izgledalo sasvim normalno i Ralph se stoga okrene Bucku govoreći:

— Pozivam te na nekoliko partija biljara! — reče.

Buck odsutno kimne glavom gledajući prema kočiji koja je ponovno krenula. Ralph i Buck krenu polagano prema igračnici.

Serifa Wilsona više nije bilo na cesti. Buck pogleda prema mjestu gdje je šerif stajao, zatim za kočijom koja je odmicala, te vikne:

— Hej, Ralph, šerif je otišao u toj kočiji!

Ralph je bio mrzovoljan.

— Pa što onda?

Buck zbunjeno odgovori:

— Ne znam. Možda to ne znači ništa. Ali vozač te kočije je jedan od momaka koji su jutros došli u grad sa Peteom Jenningsom.

Buck je i dalje gledao za kočijom koja se sada sve brže kretala prema izlasku iz grada.

Ralph se također okrene i pogleda prema jugu. Zatim reče:

— Možda je Jennings poslao po šerifa... ali zašto Wilson ne bi tada uzeo svog konja?

Buck ne odgovori. Kočija je nestala u mraku. Iz saluna se čula svir-

ka harmonike. Ralph tiho opsuje, a zatim reče:

— Pođimo, dovraga!

Bez daljnijeg objašnjenja hitro pođe u pravcu konjušnice.

Butterfielda nije bilo u blizini, a umjesto njega neki je debeljuškasti muškarac polako odmjeravao porcije žita za konje. Izgledao je mrzovoljno. Nisu se obazirali na njega. već su sami povelj konje i uzeli sedla iz pokrajne prostorije. Čovjek nije pokazivao volje da im pomogne kod sedlanja konja.

Izjahali su pred konjušnicu i krenuli prema istoku, u protivnom pravcu od onoga u kojem je pošla kočija. Ralph je odlučio da pođe tim putem jer mu se činio bolji i nekoliko milja kraći. On i Buck sustići će kočiju na mjestu koje će za to biti najprikladnije.

Buck je, kao i uvijek, pošao bez pitanja, iako Ralph nije objasnio što namjerava, sve dok nisu trebali promijeniti smjer kretanja. Tada reče:

— Ne sviđa mi se ovo što činimo. Izgleda kao da turamo nos u tuđe poslove. Ali možda će ispasti kao da smo slučajno naišli na njih.

Ralph reče:

— Nema razloga da očekuju da ih mi zaustavimo.

Buck je neko vrijeme šutio, a kad je Ralph zastao da osluhne zvukove kočije, konačno zapita:

— Što mi zapravo namjeravamo?

— Provjeravamo da li je šerif Wilson svojevrijedno pošao s onim Jenningsovim čovjekom.

Buck potraži u džepu grudu duhana, odgrize komad, a ostatak vrati u džep. Zatim podigne ruku u znak da je nešto čuo.

— Dolaze — reče. — Tamo s južne strane.

Dok je Ralph napregnuto gledao u mrak u pravcu Buckove ruke, Buck se namjesti u sedlu i pogleda druga.

— Ti misliš da je Jennings poslao nekoga po šerifa zbog nekog drugog razloga osim razgovora?

— Sve što znam — reče Ralph tihim glasom zureći u pravcu odakle su dolazili zvukovi — jest činjenica da je Jennings do grla u nepriključ, a šerif je taj koji će ga strpati u zatvor ukoliko ona dvojica u zatvoru progovore i opterete Jenningsa.

Ralph umukne i pokaže prema mjestu gdje se pojavila nejasna tamna sjena kočije koja je promicala po ravnicima.

— Ti pođi s vozareve strane, Buck. Ja ću poći s druge strane. Dobro otvori oči. Ako ti se učini i najmanje sumnjiv, obori ga.

Kada je kočija stigla bliže, oni se razdvoje. Putnici u kočiji nisu ih mogli vidjeti, a vozar nije obraćao pažnju na njih. Tek kad je Ralph stigao u ravninu s prvim konjem, vozar je bio prisiljen da uspori kočiju. Nagne se u stranu, mršteći lice da bi u tmini raspoznao dva jahača koji su ih zaustavili a dolazili su sa Jenningsova ranča.

Vozar je iznenađeno zurio u Bucka držeći uzde u rukama. Imao je i razloga za to. Kada je posljednji puta vidio ovu dvojicu, stajali su bezbrižno pred gostionicom u gradu.

Ralph priđe bliže kočiji, nagne se i obrati šerifu:

— Lijepa večer — reče gledajući šerifa i čovjeka pored njega. Tada

mu pogled zapne za jedan detalj — praznu navlaku za revolver na šerifovu boku.

— Pošli ste u šetnju? — upita.

Šerif je netremice gledao Ralpa u oči. Čovjek pored njega, mršavi i od sunca opaljeni momak, gledao je u stranu. Na lijevoj strani kočije stajao je Buck. Između njih bio je Jenningsov čovjek. On je toga bio potpuno svjestan, jer reče:

— Što dovraga radite ovdje na zemljištu koje pripada Jenningsu? On vas ne želi vidjeti na svom imanju!

Ralph je proučavao tvrdo i neprijazno lice. Zatim reče:

— Ne primam naređenja od pomoćnika, samo od gazde!

Obje ruke stavi na sedlo tako da su ih svi mogli vidjeti. I nadalje je gledao Jenningsova čovjeka, ali je govorio šerifu:

— Gdje vam je revolver, šerife? Zar ste ga izgubili?

Šerif je šutio. Njegov se pratilac malo, gotovo neprimjetno pomakne. Odjednom se iza njegovih leđa začuje zvuk koji ga skameni. Buck je otkočio svoj revolver.

Šerif se konačno pomakne, razoruža čovjeka pored sebe u kočiji i gurne šešir na zatiljak.

— Kako ste pogodili?

Ralph je i dalje promatrao Jenningsova čovjeka govoreći:

— Nismo baš pogodili, šerife. Stajali smo pred gostionicom i vidjeli ga kako je potjerao kočiju upravo u trenutku kad ste počeli prelaziti cestu. Što sam više o tome razmišljao, sve mi se više činilo da je upravo vas čekao. Stoga smo krenuli za vama, pretekli vas i postavili ovu malu zasjedu..

Buck okrene svog konja postrance da bi bio bliže, a zatim se nagne i dotakne vozara lagano revolverom po ramenu.

— Siđi, momče, i stani malo podalje!

Čovjek siđe s kočije, pođe nekoliko koraka dalje i stane. Stavi obje ruke na bokove i upita:

— Dakle?

— Skinij čizme i hlače! — zapovijedi Buck.

— Što?

Buck se smijuljio. Uperi otkočeni revolver i reče:

— Čuo si! Skidaj!

Čovjek je sjeo na zemlju i učinio kako mu je bilo naređeno. Kada je ustao, lice mu je bilo posve blijedo od bijesa.

— Čekaj malo, samo da te još jednom sretnem, vidjet ćeš!

Buck se nije osvrtao na tu prijetnju.

— Uspni se natrag u kočiju i vozi ravno u grad. Ne brini, ja ću ponijeti tvoje hlače i čizme!

Šerif je sjeo na vozarevo mjesto i dohvatio uzde. Njegov bivši čuvar jedva je stigao uskočiti u kočiju prije nego što je krenula natrag u grad.

Buck je spremio revolver i ostao u blizini da pazi na bijesnog Jenningsovog čovjeka. S druge strane kočije jahao je Ralph razgovarajući sa šerifom.

— Rekao mi je — govorio je šerif — da me Pete želi vidjeti na ranču. Čini mi se da me Pete htio zadržati tamo dok se ne vrati njegov čovjek s unovčenim čekovima. Nakon toga neće biti važno što će tko misliti, bit će gotovo nemoguće dokazati da je sve to isplanirao Jennings. Svaka

gotovina izgleda isto, a prepoznati nekog jahača koji je promijenio ček i davno nestao iz tog kraja, također je gotovo nemoguće.

Kada su stigli u grad, pred zatvorskom je zgradom bilo dosta ljudi. Cijela je zgrada bila osvijetljena.

XIV

McCollum je upravo zatvarao igračnicu kad su Ralph i Buck stigli. Izgledao je mrzovoljno govoreći:

— Zatvaram, momci! Dođite sutra!

Ralph pođe naprijed i nasloni se na biljarski stol nasuprot McColluma. Buck je stajao pored vrata, a McCollum je naizmjenice pogledavao obojicu. Izgledao je kao da nešto predosjeća. Što je dulje stajao između ove dvojice naoružanih momaka, bivao je sve nemirniji.

Ruku nehajno prekrštenih na grudima, Ralph reče:

— McCollum, to što je kočija stajala uz cestu, zatim krenula kad ste pošli prema zatvoru i izašli zajedno sa šerifom i to što je došla ravno do šerifa kao i to da se momak koji je bio unutra bacio na šerifa i prisilio ga da uđe u kočiju, bilo je sigurno slučajna podudarnost. U životu se ne događa toliko podudarnosti redom, zar ne?

Čupave obrve McColluma savinu se u velikom luku.

— O čemu to govorite?

Ralph ne odgovori. Nije skidao pogleda s McColluma, a nije pomaknuo ni ruke.

— A dvojica zarobljenika pobjegla su dok je šerif bio izvan grada, zar ne? Još nikada nisam bio u gra-

du u kojemu se događaju tolike slučajnosti!

— Pobjegli? — začudi se McCollum. — Zar su ona dvojica pobjegla iz zatvora?

Ralph ne odgovori ni na ovo pitanje, već spusti ruke i uspravi se.

— Nosite li revolver, McCollum? — zapita.

Čovjek snažno odmahne glavom.

— Ne. Ne nosim ga već desetak ili petnaestak godina.

Izvana je dopirao zvuk poštanske kočije koja je ulazila u grad. Samo je ona imala taj karakteristični zvuk koji se nije moglo zamijeniti s nekim drugim. I trojica u igračnici čula su taj zvuk, ali ni jedan se ne pomakne. Ralph nastavi:

— Zaista loše što nemate revolver. Ja ću vam pozajmiti svoj.

Čovjek oprezno reče:

— Ne treba mi revolver. Nikada nemam potrebe...

— Sada vam treba — reče Ralph izvlačeći revolver. Spustite ga u čizmu, i kada dam znak, gađajte Bucka!

McCollum je s nerazumijevanjem zurio u njega.

— Vi ste potpuno ludi!

Ralph dođe bliže držeći u ispruženoj ruci revolver.

— Možda. Ali ja sam barem živ, što s vama uskoro neće biti slučaj! Uzmite revolver!

— Ne! Dovraga, idem po šerifa Wilsona!

Buck korakne naprijed i prepriječi se na vratima ruku nehajno obješenih uz tijelo. McCollum se okrene, zatim ponovno krene. Bio je bliže sloma.

— Zašto to činite? — zapita pis-kutavim glasom.

— Ništa nisam učinio!

— Lažeš! — reče Ralph. — Ti si namjestio klopku za šerifa Wilsona! Pokušaj reći nešto drugo!

McCollum je stajao opuštenih krajeva usana, očito vjerujući da će ga svakog trenutka ubiti. Obojica mladića izgledala su sposobna za to.

— Gdje su ona dvojica razbojnika koje si pustio iz zatvora?

Dok je izgovarao to pitanje, Ralph je podigao ruku s revolverom i otkočio ga.

— Još jedna laž i ode ti glava!

Buck odjednom ljutito opsuje, baci se tijelom prema vratima, odgurne McColluma prema Ralphu i opali prema pozadini igračnice. Zatim se hitro sagne i ponovno opali.

Iznenadna zbrka i zaglušujući prasak oružja u maloj prostoriji gotovo ogлуšiše Ralpa koji je u padu povukao za sobom i McColluma. Sada se izvijao da se oslobodi njegova tijela i pogleda uokolo.

Iz polumračne pozadine igračnice netko je opalio dva hica, ali tek nakon Buckovog drugog hica. Tada se ukaže ljudska prilika kako pada preko stolica. Iza njega ugledaše drugu priliku kako ulazi u prostoriju iz mračnog hodnika. Ovaj drugi bio je zapanjen onime što se dogodilo njegovom drugu. U ruci je držao revolver, ali nije pucao, nije čak ni podigao ni otkočio oružje. Bio je skamenjen na mjestu netremice gledajući svog druga na tlu.

Buck zapovijedi:

— Baci oružje! Smjestaj!

Čovjek posluša.

Ralphu je uspjelo da se osovi na noge dok je McCollum još uvijek

bio na podu. Izgledalo je kao da ne želi ustati. I on je zaprepašteno zurio u tijelo mrtvog čovjeka na podu.

Ralph dođe do njega, odgurne revolvere koji su bili na podu i okrene čovjeka na leđa da mu vidi lice. Zatim pogleda drugoga. Neko su se vrijeme netremice gledali, zatim Ralph reče:

— Stani pored McColluma, Cuff!

Buck se pomakne s vrata kada se izvana začuše povici. Očito su ljudi skupljeni pred zatvorom čuli pucnjavu u igračnici, ali se nitko nije usuđivao ući. Stajali su pred vratima i dozivali.

Ralph pomogne McCollumu da ustane. Zatim reče:

— Ne zanima me kako si ih izvukao iz zatvora, ali kaži mi, zašto?

McCollum izvuče maramicu i obriše čelo i vrat još uvijek zureći netremice u mrtvaca na podu.

— Zašto si ga ubio? — prošaputa.

Buck ne odgovori. Bacao je prazne čahure i umetao pune u revolver stojeći iza McColluma.

— Možda i nije mrtav — reče McCollum drhtavim glasom.

— Mrtav je — reče Ralph. — Još jedno pitanje, i zatim ću ti raznijeti glavu, McCollum! Zašto si ih pustio?

McCollum je bio u šoku, ali je ipak bio sposoban da odgovori:

— Za pet stotina dolara.

— To ste mu dali da vas pusti? — zapita drugog razbojnika.

— Ne mi. Netko drugi mu je dao.

Ralph kimne.

Buck je završio punjenje svog revolvera i stavio ga za opasač. Izvana se začuju oštri koraci po drvenom nogostupu. Ralph i Buck se

ogledaju, a na vratima se pojavi šerif Wilson s uperenom puškom u ruci. Ogleda se oko sebe i ugleda mrtvaca na podu, spusti pušku i zagleda se u Andrewa McColluma.

— Što se događa ovdje? — vikne.

Buck se nagne i gurne McColluma šakom u rebra tako da je ovaj posrnuo naprijed.

— Reci mu, McCollum!

McCollum je zurio u šerifa, ali ne reče ni riječi. Umjesto njega Ralph u nekoliko rečenica objasni svoje ranije sumnje i događaje koji su uslijedili nakon što su on i Buck ušli u igračnicu.

Šerif je bio zaprepašten. Polagano se okrene prema Cuffu.

— Zar je to istina? — upita.

Momak odlučno potvrdi kimanjem glave.

— Istina je.

— Ti i onaj momak na podu — vi ste orobili kočiju? — upita šerif.

— Da.

— Po naređenju Petea Jenningsa?

— Da. On se želio domoći čeka koji je bio namijenjen pukovniku Southcotta.

Cuff zastane gledajući netremice prema tijelu koje je ležalo u pozadini prostorije.

— Prokleti Jennings! On nas je avalio u to! Eto što se dogodilo mom drugu!

Ralph pođe nekoliko koraka naprijed i pokupi dva revólvera što su ležala na podu. Bez riječi ih preda šerifu Wilsonu. Zatim pođe pored njega, dade znak Bucku i njihov dvojica bez riječi iziđu iz igračnice.

Bila je lijepa, topla proljetna noć i, osim gostioničara, u salunu nije bilo nikoga. Očito su svi gosti naj-

prije pojurili prema zatvoru, a sada su stajali ispred igračnice biljara i promatrali što se tamo događa.

Buck odgurne prstom šešir na zatiļjak, nasloni se na tezgú tako da je imao dobar pregled preko cijele prostorije i ulaznih vrata i kada je gostioničar stigao da ih upita što žele, on ga nije ni pogledao. Ralph naruči bocu viskija i dvije čaše.

Kako je čovjek neodlučno stajao, očito radoznalo očekujući da mu kažu što se događalo u igračnici — jer sigurno je i on čuo pucnjeve — Ralph ga hladno pogleda i čovjek hitro krene da donese naručeno.

Tada Ralph reče:

— Zaista je sreća što si ti prvi ugledao onu dvojicu u hodniku iza mene!

Buck je i dalje gledao prema vratima.

— Da. Ali da je onaj koji je sada mrtav imao malo više pameti, bio bi pucao prije nego je ušao u sobu. Učinio je veliku glupost.

XV

Šerif Wilson ušao je u salun tražeći Ralpa i Bucka. Stao je pored njih dvojice i kada se gostioničar približio da ga upita što želi, samo je odmahnuo glavom. Zatim se nagne njima dvojici i reče:

— Tipton se vratio!

Ralph ga iznenađeno pogleda.

— Zar već?

— Da. Ali nije uspio unovčiti ček i nije došao sam. S njim je i federalni šerif. Izgleda da je sada federalni šerif nadležan za pljačke poštanskih kočija. Pročitao je moj telegram dok je čekao kočiju za Shosho-

ne iz Paiuta, nekih pedesetak milja zapadno oдавде. Slučajno je pošao do konjušnice u Paiutu. Ostatak možete pogoditi. U konjušnici je bio čistokrvni konj sa znakom Jenningsova ranča na sapima, upravo onako kako sam napisao u telegramu! Potražio je po gradu i pronašao Harryja Tiptona. Zatvorio sam ga u ćeliju pored Cuffa i naredio sam bratu i Amosu da noćas čuvaju stražu u zatvoru. Jeste li raspoloženi za krađi izlet prije nego što legnete?

Ralph potraži u džepu srebrni novčić i spusti ga pored boce. Zatim pođu za šerifom. Ljudi u salunu odmah su se skupili u grupice komentirajući, a kad ih je nekolicina pošla do vrata i stala gledati u tamu za onom trojicom, jedan prosi-jedi čovjek reče:

— Da imate imalo pameti, ostali biste u gradu! Nemojte noćas gurati nos u ono što vas se ne tiče! Ona dvojica idu sa šerifom i to je dovoljno. Mogli biste i glavu tamo ostaviti!

Debeljuškasti čovjek koji je bio u službi u konjušnici, pojavi se na vratima kada je začuo korake. Kada je vidio tko je napolju, počne se brže kretati. Očito je da nije trebalo dugo vremena da se vijest o puškaranju pronese uzduž i poprijeko Shoshonea.

Ralph i Buck su cijelog života sami sedlali svoje konje. Nisu bili gradski stanovnici kao šerif i nisu baš bili oduševljeni kad im je debeljuškasti čovjek ponudio da im pomogne oko sedlanja. Otpremili su ga s nekoliko riječi i sami se pozabavili oko konja. Kada su završili i bili spremni, izvedu konje ispred zgrade. Dok su čekali šerifa, imali

su nekoliko minuta da mirno porazgovaraju i izmijene misli.

— Možemo nastaviti jahati dalje — reče Buck — nakon što obavimo kod Jenningsa. Naravno, ukoliko se ti slažeš. Ja sam spreman. Iskreno da ti kažem ne želim se više zadržavati u gradu u kojem sam ubio čovjeka.

Ralph kimne.

— Ne zamjeravam ti!

Ogleda se i vidje, šerifa koji je upravo pritezao pojas dok je konjušar zauzdavao njegova konja. Zatim pođe malo naprijed i poluglasno reče:

— Upravo me to kopkalo posljednjih nekoliko sati, Buck. Na ovaj ili onaj način momci upadnu u velike neprilike kada opljačkaju poštansku kočiju.

Buck se ogleda.

— Mi ili Jennings?

— Ovog puta to se dogodilo Jenningsu. Imam neki loš predosjećaj... Ono što smo učinili tamo kod Laramieja neće nas napustiti samo zato što smo sada daleko od Laramieja. Ne znam kako da se izrazim, ali tako osjećam. Jednom, ubuduće, možda ne baš ovog ljeta, ali kroz godinu ili dvije, nešto će nam se sručiti na glavu zbog one pljačke kod Larmie Plainsa. Stići će nas neka vrsta odmazde, koja će se sručiti na nas poput lavine!

Buck je dugo razmišljao. U međuvremenu je i šerif stigao vodeći svog konja, tako da više nije uspio odgovoriti Ralphu. Šerif uzjaše, ogleda se da vidi da li i ostala dvojica slijede njegov primjer, te pođe prema jugoistočnom izlazu iz grada. Tako Buck više nije imao priliku da komentira ono o čemu su

maló prije razgovarali. Možda i nije imao još pravi odgovor, jer je Buck bio čovjek koji nije baš previše razumio apstraktne pojmove. On je točno znao što namjerava čovjek s revolverom u ruci, ali ono što mu je Ralph pokušao objasniti tamo ispred konjušnice, bilo je previše maglovito za njega. Ipak, svakako će o tome još porazgovarati s Ralphom čim se pruži prilika za to, jer neobično je poštovao Ralphovu sposobnost da predvidi određena zbivanja.

Dok su jahali uz šerifa, Buck je naprosto uživao u ugodnoj proljetnoj noći. Pomalo ga je napuštao neugodan melankoličan osjećaj koji ga je spopao u igračnici kada je ubio onog momka.

Tom Wilson povjerio im je mnogo više nego što je to ikada ranije učinio. Nema sumnje da je razlog za to bila i činjenica da bi mnoge stvari bile mogle i drugačije ispasti, što se njega tiče, da nije bilo Ralph a i Bucka.

Rekao im je da je Harry Tipton bio iznenađen kada je ugledao Cuffa u susjednoj čeliji i kada mu je ovaj ispričao što se dogodilo u igračnici biljara. U vrijeme kada je Harry Tipton otišao iz grada, Ralph Cady i Buck Emory jedva da su bili ikome poznati.

Sada je šerif pričao o vremenima kada su on i Pete Jennings zajedno igrali poker, zajedno popili koju čašu u salunu i pravili nevine nestašne šale. Završi govoreći:

— Volio bih da moram privesti bilo koga drugoga osim njega!

Ralph ne reče ništa. On je poznavao sasvim drugačijeg Petea Jenningsa,

Predstojalo im je dugotrajno jahanje, ali se nikome nije žurilo. Ralph a je mnogo više zanimalo koliko bi ljudi moglo biti na Jenningsovom ranču i kako će oni reagirati kada ugledaju šerifa, nego što mu se žurilo da tamo stigne.

— Ako tamo ima mnogo ljudi, šerife...

Wilson prezirno otpuhne.

— Ne može biti! Noćas je izgubio trojicu, jednoga za uvijek. Pete nikada nije unajmljivao više od pet ili šest goniča, čak ni u najbolja vremena, a u posljednjih pet-šest godina to se nije dogodilo. Pretpostavljam da su trojica s njim, uz krivonogog kuhara ukupno četiri. No kuhar je toliko nesposoban i slabovidan da neće biti ni od kakve koristi. Nekad je bio lovac na bizone. Pred nekih desetak godina konj je pao na njega i slomio mu obje noge. Ozdravio je, ali nije više sposoban za lov. Od te nezgode jedva da je još uzjahao konja, a pucao nije više nikada.

Ralphu se omjer ipak učinio loš. Čak da su i bila samo četvorica tamo na ranču da se odupru njemu, Bucku i šerifu, ipak su bili u prednosti jer su bili u kući, zaštićeni zidovima, a njih je štitila samo tama, što baš nije bilo previše, ako nastane oštra pucnjava.

Ralph je i ranije već bio u pratnji predstavnika zakona. Ne previše često, doduše, ali dovoljno da zna da se potjere rijetko kada sastoje od samo trojice ljudi. Spomene to šerifu, a ovaj odgovori:

— Jennings ima prijatelja u gradu. Da sam pošao naokolo skupljati ljude za potjeru, gotovo je sigurno da bi netko odjahao da ga upozori.

Ni Ralph ni Buck nisu mogli proturiječiti. I oni su znali da Jennings ima prijatelja. Onaj podmukli Andy McCollum bio je jedan od njih.

Buck odjednom zastane. Ostala dvojica ga iznenađeno pogledaju. Ne obazirući se na njihove upitne poglede Buck sjaše i legne na zemlju. Tako je ležao neko vrijeme osluškujući poput lovačkog psa, zatim ustane i reče:

— Šerife, čini mi se da je Jennings upravo dobio pojačanje. Bila su najmanje trojica jahača i išli su ravno prema zgradi ranča!

Šerif je neko vrijeme razmišljao. Zatim reče:

— To bi mogli biti njegovi goniči koji se kasno vraćaju s posla.

Ralph je češkao bradu. Zatim reče:

— Da, a mogu to biti i neki drugi momci. A ako to jesu neki drugi momci, da li vam je jasno, šerife, kakav je tada omjer? Možda dva prema jedan, a osim toga mi smo na otvorenom!

Ralph spusti ruke na sedlo, te reče:

— Šerife, imam loš predosjećaj!

Šerif Wilson nije stekao svoje mjesto kao šerif i poštovanje među ljudima u Pawnee Butteu plahošću ili neodlučnošću.

— Idemo svejedno! — reče i krene stotinjak metara dalje ne okrećući se da vidi da li je Ralph i Buck slijede. Ralph je mirno uvijao cigaretu i upalio je zaklonivši je šešir. Tada šerif reče:

— Dođite, dođavola!

Ralph zatrese glavom.

— Imam bolju ideju, šerife. Vi se vratite u grad i organizirajte potje-

ru, a mi ćemo ovdje stražariti i postaviti svakoga iz Shoshonea tko bi pokušao obavijestiti Jenningsa. Ne želimo poći do ranča, jer čak ne znamo ni kako su zgrade raspoređene. Tamo su možda šestorica, ili osmorica ljudi koji će otvoriti vatru na nas. Ne mogu dopustiti da me ubiju zbog toga što je Jennings pokušao ukrasti ček starom pukovniku. Ima mnogo razloga zbog kojih bih mogao biti ubijen, ali novac ne dolazi u obzir, naročito ne tuđi novac!

Wilson se vrati do mjesta gdje su Ralph i Buck stajali. Bio je uvrijeđen. Pokušao je nešto reći, zatim se predomislio i zašutio. Nakon nekoliko trenutaka razmišljanja ipak reče:

— Ne treba nam nikakva potjera, a osim toga potrajalo bi do ponoći da se vratim, skupim ljude i ponovno stignem ovamo!

Ralph je mirno pušio i promatrao šerifa. Zatim reče:

— U redu. Imam drugi prijedlog. Vi malo zaostanite, a Buck i ja ćemo poći u izvide. Ne obećavam ništa, ali dvojica mogu često učiniti više i bolje nego trojica ili desetorica. Slažete li se?

Šerifu drugo nije preostalo. Izgleda da je to i osjetio, jer je i dalje sjedio u sedlu mrzovoljno zureći u Alpha, a zatim će:

— U redu! Ali nemojte se previše približavati i vratite se što prije bude moguće. Ja ću biti zapadno od hambara, bez konja.

Ralph se nasmiješi, sjaši i prebaci uzde preko sedla svog konja. Buck učini isto.

— Bit ću vam zahvalan ako pripazite na mog konja!

Bucka je zabavljao šerifov izgled. Bio je bijesan i nemoćan da bilo što učini. Sada nije bio ništa drugo do li čuvar konja.

Nisu uzeli puške. Krenuli su prema udaljenim svjetlima ranča a da se ni jednom nisu ogledali. Šerif je polagano pošao za njima vodeći na uzdama njihove konje.

Ralph se nije zaustavljao sve dok nisu bili oko stotinjak metara udaljeni od crne sjene hambara. Tada zastane i pričekava Bucka. Naredi mu da bude stalno uz njega. Pođe prema dvorištu pazeći da zgrada hambara bude uvijek između njega i osvijetljenih prozora kuće.

Dvorište ranča i gospodarske zgrade bile su kao i većina rančeva. Zgrade su bile solidno građene i čvrste. Zgrada u kojoj su spavali kauboji bila je bliže hambaru, a Jenningsova kuća — zvana glavna zgrada — i barem četiri manje pomoćne zgrade bile su nasuprot zgrade za kauboje.

Ralph zastane, nagne se iza zida i stane pažljivo proučavati dvorište i zgrade. Zatim se okrene prema Bucku i reče:

— Teško mi je priznati, ali izgleda da je šerif imao pravo. To su bili Jenningsovi goniči koji su se kasno vratili s južnog dijela ranča.

Ralph pokaže rukom.

— U zgradi za kauboje gore samo dva svjetla, a jedno u glavnoj zgradi. Izgleda da noćas nema posjetilaca.

Buck izduži vrat da bolje vidi, zatim se povuče natrag govoreći:

— Ako su to zaista bili Jenningsovi kauboji koji su se kasno vratili, onda je zaista šteta što nismo rani-

je stigli. Bili bismo uhvatili Jenningsa samog.

Ralph reče:

— Da, ako je bio sam i ako nije bio sam sa svojim ljudima.

Ralph se ispravi i dalje uporno zureći prema glavnoj zgradi.

— Možda nam ipak uspije da ga uhvatimo samog u glavnoj zgradi. Pođi za mnom i pazi, molim te, da se ne spotakneš o nešto!

Prijeći dvorište i približiti se glavnoj zgradi predstavljalo je pravi problem. Postojala je mogućnost da ih iz zgrade namijenjene kaubojima neće vidjeti nitko jer će ljudi, koji su se nedavno vratili s posla, imati vjerojatno drugog posla od gledanja kroz prozore; sigurno će pripremati hranu ili se odmarati. Ali je ipak bio dovoljan samo jedan površan pogled na dvorište upravo u trenutku kad bi Ralph i Buck prelazili otvoreni dio prostora i katastrofa bi bila neizbježna. Ralph nije bio čovjek koji bi se nepotrebno izlagao opasnostima. To nije želio ni sada.

Mahnuo je glavom Bucku i pošao natrag oko hambara, te dalje sve dok nije bio na najudaljenijoj točki dvorišta. Tako se želio najprije uvjeriti da ni on ne može razaznati detalje oko kuće u kojoj su bili kauboji. Zatim se uputi do pomoćnih zgrada bez zaustavljanja sve dok nije bio u sjeni najudaljenije koja je očito služila kao kovačnica, barem sudeći po mirisu koji se tamo širio. Osloni se na zid kuće i stane pažljivo promatrati glavnu zgradu koja je sada bila udaljena oko stotinjak metara. Buck se nagne i pokaže rukom na skupinu drveća koja je stajala s jedne strane glavne zgrade.

— Pokušajmo doći do tamo — reče Buck. — Ako nam to uspije, ostalo neće biti teško.

Imao je pravo. I Ralph je to znao. Opasnost je predstavljala jedino razdaljina koju su trebali preći da bi stigli do tog drveća. Između zgrade kraj koje su sada stajali i drveća nije bilo nikakva zaklona.

Ralpa je očito zabrinjavao veliki trijem koji je bio duž cijele glavne zgrade sav utonuo u mrklu tminu. Ako kojim slučajem netko tamo sjedi u mraku, Ralph i Buck ga neće moći vidjeti, ali će zato ta osoba njih spaziti onog trena kada se odvoje od sjene zgrade pokraj koje su sada stajali.

Ralph zaključio da sada vjerojatno nitko ne sjedi na trijemu. Bila je, doduše, ugodna proljetna noć, ali i prilično kasno za sjedenje, naročito za čovjeka koji je do malo prije sjedio u sedlu. Osim toga, svjetlo je gorjelo u prednjem dijelu zgrade — to je bila vjerojatno dnevna soba — što još uvijek nije značilo da je i Jennings u toj prostoriji, ali vjerojatnost za to je postojala.

Što god da se dogodi, nikakve koristi nije bilo od daljnjeg čekanja.

Ralph nabije šešir duboko na oči, stegne opasač, ogleda se i vidje da je Buck kimnuo glavom u znak da je spreman, te krene prema drveću.

Na pola puta između zgrade hambara i drveća osjeti zamaman miris kave koji je vjerojatno dolazio iz glavne zgrade, a isto je tako mogao doći i iz zgrade za kauboje. Počinjao je već usporavati korak jer je bio još oko trideset metara udaljen od drveća, kada odjednom jedan

oštri muški glas vikne bez ikakva upozorenja:

— Hej, ti tamo, stani!

Ralph je bio iznenađen. Dakle, ipak je netko bio na trijemu!

On upre sve snage i trkom skoči do drveća. Buck mu je bio za petama. Buck je bio izvrstan trkač, vitak i dugonog. Bili su skoro stigli do drveća kada je čovjek opalio prvi hitac. Metak udari u drvo. Prasak hica uzbudio je cijeli ranč. Odjednom se svjetlo upalio na sve strane i dvorište je bilo potpuno osvijetljeno. Dvojica muškaraca istrčala su napolje s puškama u rukama. Treći se spremio da ih slijedi kada je Buck potegao revolver i opalio.

Vrata zgrade udarila su o šarke i to zbuni čovjeka ispred njih, te on požuri natrag u zgradu.

Odmah zatim čovjek na ulaznim vratima otvori paljbu prema Bucku. Ispred Bucka su se nalazila dva vrlo stara debela stabla koja su ga dobro štitila.

Ralph nacilja i opali u smjeru narančastih jezika koji su izlazili iz oružja čovjeka na vratima.

Uto se Buck približi Ralphu i reče:

— Dodavola, bolje da bježimo odavde prije nego što nas opkole!

Tada se začuje oštri, štektavi zvuk vinčesterke preko dvorišta u pravcu hambara. Ralph opali u tom smjeru, ali metak udari u neki od prozora na zamračenoj zgradi hambara, jer se začuje zveckanje razbijenog stakla.

Ako im s one strane netko želi pomoći, to je vjerojatno šerif Wilson. Ralph nije bio previše oduševljen pri pomisli da bi to mogao biti on, jer u mraku je svaki čovjek iz-

gledao isto te je postojala opasnost da ga zamijene za nekog od Jenningsovih ljudi.

Buck se nagne prema Ralphu i reče:

— Zar ćemo čekati ovdje dok nam počnu pucati s leđa?

Ralph se okrene da ocijeni razdaljinu koju bi morali prijeći da stignu u zaštitu zgrade koja je služila kao kovačnica. Ako je bilo opasno prijeći taj put ranije, kada nitko nije očekivao posjet na ranču, sad će to biti sto puta opasnije.

On se spusti na zemlju i okrene se. Teren sa stražnje strane bio je u potpunom mraku. Izgledalo je da bi u tom pravcu bilo najsigurnije krenuti. Naročito ako se budu povlačili potrbuške unazad, uvijek držeći skupinu drveća između sebe i neprijatelja. On dodirne Bucka i mahne glavom. Obojica krenu oprezno prema tamnoj pozadini.

Negdje iza glavne zgrade netko je glasno dozivao. Jennings se odazvao sa glavnog ulaza. Drugi se glas oglasio sjevernije, nasuprot hambara. Ralph i Buck pamtili su mjesta s kojih su se ljudi odazivali. Kada se javio i četvrti čovjek sjeverno od zgrade za kauboje u pravcu hambara, Ralph opsuje:

— Dođavola, Buck, oni idu prema šerifu kod hambara! Moramo poći natrag!

Buck nije raspravljao. Obojica ustanu i stanu trčati prema pomoćnim zgradama na sjevernoj strani ranča.

Buckova čizma odjednom zapne za nešto tvrdo što je izvirivalo iz mekane trave, on izgubi ravnotežu i padne. Ipak mu je uspjelo da se dočeka na obje ruke, tako

da pri padu nije prouzročio nikakvu buku. Ralph se okrene kimajući glavom.

Zatim krenu dalje i uskoro stignu do posljednje zgrade. Tada im se učini da se nešto pomaklo u tami ispred njih. Hitro se bace na zemlju i uskoro ugledaju neku priliku kako se prikrada hambaru.

Buck podigne revolver, osloni se na lakat i nacilja. Ralph odmahne negodujući glavom i reče:

— Ne s leđa, Buck!

Čovjek je stigao skoro do ugla zgrade, kada Ralph reče:

— Pucaj u zemlju iza njega! — Buck opali.

Čovjek je poskočio u zrak, a zatim se bacio na zemlju gledajući iza sebe. No u mraku se ništa nije vidjelo.

Ralph tiho zapovijedi:

— Odbaci oružje! Smjestaj!

Čovjek je oklijevao, ali kada se začulo škljocanje Buckova revolvera kojim je u cijev namjestio novi metak, čovjek odbaci revolver.

Ralph se osloni na koljeno i zapovijedi Bucku da drži čovjeka na oku, dok je on pošao prema njemu. Kada je došao do čovjeka, gurne nogom revolver prema sredini dvorišta i krene zatim natrag prema Bucku. Tada se čovjek iznenada baci prema Ralphu. Buck opali. Metak ga pogodi u bedro. Od siline udarca bi odbačen u stranu. Dok je padao na tlo, ispustio je prodorni vrisak, a zatim stisne usnice previjajući se od bola.

Ralph pogleda prama Bucku.

— Mogao si mene pogoditi!

Buck je još uvijek bio na tlu, u položaju iz kojega je opalio. Polagano reče:

— Znaš da dobro vidim!

Ralph nije dalje raspravljao. Pođe do čovjeka koji je ležao na zemlji i previjao se od bola. Rana je dosta krvarila. Ralph se sagne, dohvati ga za rame i pažljivo ga pogleda. Zatim ga snažno udari po glavi drškom revolvera i opet položi u travu. Skine mu opasač i pokuša podvezati ranjenu nogu. Sve je to radio ne ogledavajući se. Buck mu se priključi i pogleda ranu.

— Upravo mjesto gdje sam ga želio pogoditi!

Ralph završi, okrene se i krene prema hambaru.

Situacija oko kuće za to se vrijeme prilično izmijenila. Ljudi su promijenili pozicije i sad je netko pucao iz smjera hambara. Drugi metak došao je iz pravca zgrade za potkivanje konja.

Buck se pripije uz zemlju i stane se ogledavati. Zatim reče:

— Jennings nije više na vratima!

Ralph je bio siguran jedino u činjenicu da im se približava netko tko im nije prijatelj, bio to Jennings ili netko od njegovih ljudi. On dade rukom znak Bucku da se povuče unatrag, zatim se nečujno pomakne do stražnjeg ugla zgrade, spusti se na koljena i odvaži da baci brz pogled.

Čovjek koji je bio opalio, sad je žurnim koracima dolazio upravo prema njima. Najvjerojatnije je bio čuo Buckov pucanj kojim je pogodio onog Jenningsovog kauboja. Možda je mislio da je tamo netko od njegovih, pa je požurio da pomogne.

Ralph ustane, podigne kolt i pričekaj. Bio je bolji gospodar svojih

živaca u takvim situacijama nego Buck.

Buck se došulja do njega i prošapće:

— Tko je to, dovraga?

— Jedan od Jenningsovih ljudi. Šuti sada, dolazi!

Čovjek se samo jednom zaustavio. Bilo je to kada se začulo štekta-nje vinčesterke iz hambara. Zatim je još više ubrzao korake.

Ralph je prilegao sasvim uz zemlju, uperio revolver i napeto osluškivao. Kada je bio siguran da je čovjek od njega udaljen samo nekoliko metara, on duboko uzdahne, pusti čovjeka da priđe još bliže, zatim naglo uštane, odskoči od zgrade držeći uperen revolver u ruci.

Čovjek je reagirao sasvim neočekivano. Vjerojatno je pretpostavljao da je to jedan od njegovih prijatelja. Hitro se okrenuo odskočivši u stranu, ali nije odmah podigao oružje. Tih nekoliko sekundi oklijevanja bilo je presudno.

Prepoznao je Ralph u isti tren kada je ugledao i upereni revolver. Bilo je prekasno da učini bilo što. Bio je toga i sam svjestan. Stajao je nepomično u položaju u kojem se zatekao.

Buck se približavao sa stražnje strane. Čovjek je zamijetio micanje krajičkom oka i sada se samo malo okrenuo u pravcu iz kojega je dolazio zvuk.

Buck dođe do njega i uzme mu oružje, zakoči ga i zatakne o svoj opasač.

Tog trena začuje se oštro štekta-nje vinčesterke na koje odmah odgovori prasak kolta. Puška ponovno zapuca, ali kolt ne odgovori.

Buck se namršti.

— Ovo mi se ne sviđa!

Ralph se ne osvrne na Buckovu primjedb, već stane osluškivati da li će se dvoboj kod hambara nastaviti. To se međutim ne dogodi, već se nakon nekoliko trenutaka mrtve tišine začuje šerifov ljutiti glas kako uzvikuje:

— Pete, odbaci revolver, jer ćeš iskrvariti!

Trojica muškaraca iza pomoćne zgrade nepomično su stajala i napeto osluškivala. Ralph je grozničavo razmišljao.

Ili su se ljudi povukli s ranča, ili su bili nadvladani. Zurio je u bljedo i napeto lice čovjeka pored sebe.

— Koliko vas je bilo na ranču?

— Petorica, ne, četvorica!

— Koliko, dakle?

— Četvorica. Peti je kuhar, ali on je pijan i sada je u svojoj sobi koja je u zgradi na suprotnoj strani dvorišta. Nas je bilo četvorica uključivši Jenningsa.

Ralph spusti revolver, zakoči ga i pokaže rukom:

— Pođi ovim pravcem i kada naiđeš na čovjeka u nesvijesti kako leži na zemlji s povezanom nogom, podigni ga i ponesi do prednje strane hambara! Ako si mi slagao, bolje da se pomoliš kada budeš prelazio preko dvorišta!

Kauboj reče:

— Nisam lagao, ali tamo u hambaru je netko s puškom!

— Šerif Wilson — odgovori Ralph. — Ti ćeš okušati svoju sreću! Kreći!

Kauboj otvori usta da nešto kaže. Buck se približi, gurne čovjeku revolver pod rebra i zamahne glavom. Kauboj se kruto okrene i pođe u pokazanom pravcu.

XVI

Kada je stigao do onesviještenog druga, sagne se da ga podigne. Neko je vrijeme oklijevao pogledavajući oprezno u pravcu gdje su Ralph i Buck stajali zaklonjeni zidom. Ralph polagano reče:

— Neće ti uspjeti! Podigni ga i kreni preko dvorišta prema hambaru!

Momak se sagne da dohvati tijelo koje je mlitavo ležalo na podu. Čovjek je bio krupan i težak, a, uz to i u nesvijesti. Kauboj je ljutito psovao i tražio najpogodniji način da ga uprti na rame.

Za to vrijeme Ralph dovikne u pravcu hambara:

— Šerife, da li je sve u redu?

Nekoliko je trenutaka vladala potpuna tišina, a zatim se začuje odgovor:

— Da, ja sam u redu, ali tu imam jednog teško ranjenog čovjeka i jednog mrtvog momka!

Ralph se nije obazirao na šerifov zajedljivi ton.

— Mi imamo ovdje jednog ranjenog i jednog razoružanog momka. Dolaze prema vama! Nemojte puca... osim ako baš ne želite!

Posljednjih nekoliko riječi neugodno su djelovale na momka koji je upravo prelazio preko dvorišta savijajući se pod teretom mlohavog tijela. On zastane i zaprepašteno se zagleda u Ralph. Ralph odmahne rukom govoreći:

— Kreni dalje! Ne vjerujem da će pucati!

Kada je momak krenuo dalje, Ralph gurne Bucka govoreći:

— Ostani u njegovoj blizini u slučaju da kuhar tamo prijeko i nije pijan. Ja ću te štititi!

Bio je to naporan put. Dvorište je bilo šire od kojih pedesetak metara, ali svima su živci bili napeti poput strune. Kada su konačno stigli do velikih vrata na hambaru, ugledaše šerifa kako stoji u tamnoj pozadini držeći uperenu pušku objema rukama. Ne reče ništa dok je pogledom pratio korake zarobljenog momka koji je ušao i nagnuo se da spusti svoj teret. Kada su Ralph i Buck ušli, šerif odmahne glavom.

— Baš ste vrsni izviđači vi dvojica!

Ralph slegne ramenima.

— Jennings je čekao na ulaznim vratima. Nisam pretpostavljao da će sjediti na trijemu u ovo doba noći!

Šerif odloži pušku.

— Pomozite mi upregnuti konje! Jennings je dobio metak u grudi. Moramo ga hitno prevesti do grada!

Narediše zarobljeniku da stane tako da su ga mogli držati na oku dok su bili zauzeti pripremanjem kola koja su bila smještena u hambaru. Zatim narediše momku da izvuce kola na dvorište i upregne konje.

Onesviješteni momak počeo je polagano dolaziti svijesti. Stenjao je od boli koja je postajala sve intenzivnija a isto tako mu je i glava bila ošamućena od udarca drškom revolvera kojim ga je Ralph onesviještio.

Najprije su utovarili njega, zatim mrtvog momka kojega je ubio šerif na ulasku u hambar, a tek tada krenuše prema mjestu gdje je ležao Jennings.

Ralph je požurio za šerifom da mu pomogne podići Jenningsa u kola. Buck je krajičkom oka pazio na zarobljenika koji je stajao pored kola, a drugim je okom pozorno pogledao Jenningsa. Zatim, dok su šerif i Ralph oprezno spuštali čovjeka na ležaj u kolima, Buck reče:

— On je mrtav!

Šerif se ukoči, zatim se polagano okrene i nagne nad Jenningsom.

Ralph mu nije mogao dobro vidjeti lice, ali Buck uhvati Ralphov pogled i ozbiljno kimne glavom.

Buck pođe prema zapadnom dijelu zgrade hambara i dovede konje. Ralph bez riječi otvori jedno krilo ograde ranča da propusti kola.

Šerif se popeo i sjeo pored jedinog preživjelog i neozlijeđenog člana s Jenningsovog ranča, uzeo mu uzde iz ruku i bez riječi potjerao konje i krenuo u pravcu grada. Nije se ni jednom ogledao kada je Buck došao vodeći osedlane konje.

Ralph zategne opasač, uzjaše i kada je i Buck bio spreman, obojica izjašu iz dvorišta. Polagano su jahali da kolima omoguće da dobiju što više na prednosti.

Ralph je uvio cigaretu, proučavao zvijezdama osuto nebo i stara kola koja su se polagano kotrljala u daljini ispred njih. Zatim pogleda svog druga i zapita:

— O čemu razmišljaš, Buck?

— O onom glupanu Jenningsu!

— Da. Ja također.

Buck se udobnije namjesti u sedlu, duboko uzdahne i reče:

— O čemu si ono prije govorio?... O onom prokletom novcu iz poštanske kočije...

— Da?

— Mislim da si imao pravo, Ralph. Sigurno je da je Jennings imao mnogo više što izgubiti nego što smo ti i ja dobili onom pljačkom, ili što ćemo ikada imati. Kada sam shvatio da je mrtav, nešto me stegnulo u grudima. To isto moglo bi se dogoditi tebi i meni kroz nekoliko godina!

Neko vrijeme Buck je jahao duboko zamišljen. Zatim ponovno progovori:

— Jesi li siguran da svakoga stigne kazna, prije ili poslije, za ono što smo učinili mi i Jennings?

— Da — odgovori Ralph. — Sam si se upravo mogao u to uvjeriti!

Buck se složi s tom tvrdnjom.

— Što bi bilo najbolje učiniti s novcem kojega smo orobili iz kočija? S kojim smo htjeli kupiti ranč?

Ralph izbjegne direktan odgovor na to pitanje, postavljajući drugo pitanje:

— Što ti misliš? Dosta te dobro poznajem, Buck. Ne pitaš me nešto o čemu već unaprijed nisi donio odluku! Što si odlučio?

Buck ga pogleda.

— Umotati taj novac u papir i poslati ga poštom natrag u Laramie!

Ralph nije bio ni najmanje iznenađen. Nagne glavu i reče:

— U redu. To možemo učiniti sutra ranom zorom!

Nasmije se slabim, ironičnim smiješkom.

— Znaš, kada ga prime oni tamo u Wyomingu i ustanove da smo bili ovdje u Shoshoneu odakle je poslan, šerif Wilson će doživjeti najveće iznenađenje u svom životu!

Buck se nasmije.

— On tako hrabar i odvažan, a nas dvojica razbojnika riskiramo glavu pomažući predstavniku zakona! Ralph, gdje ćemo biti kada šerif Wilson sazna istinu o nama?

Ralph ugasi cigaretu o vrh svog sedla i odbaci je u velikom luku u travu. U daljini su se počela pojavljivati slična svjetla Shoshonea.

— Što kažeš o Kaliforniji? Tamo mnogo ljudi postaje preko noći bogato kopajući zlato.

Buckovi bijeli zubi zasjaše na mjeseci.

— Upravo sam o tome razmišljao! U koliko sati krećemo sutra?

— Prije nego što se itko u gradu probudi. Najprije ćemo predati novac na poštu, a zatim odmah krećemo. Slažeš li se?

Buck nekoliko puta žustro kimne glavom.

— U potpunosti!

Kraj

U PRIPREMI:

228. O.F. Unger: ZAKON ČASTI

ALAN FORD

**humorističko - kriminalistički
strip**

**SVAKIH 14 DANA I KOD VAŠEG
PRODAVAČA NOVINA**

